

บทที่ 5

การกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย พ.ศ. 2520 – 2546

5.1. นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของรัฐ

นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของรัฐที่มีมาตั้งแต่ พ.ศ. 2520 จนถึง พ.ศ. 2546 นั้น มีอยู่หลายลักษณะ หลายระดับและมีที่มาแตกต่างกันไป ซึ่งรายละเอียดได้นำเสนอไว้ในบทที่ 3 แล้ว โดยนโยบายสาธารณะดังกล่าวได้แก่ นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่มีอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่มีอยู่ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภา นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่เป็นแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในรูปแบบอื่น ๆ เช่น กฎหมายด้านการกีฬาในรูปแบบของพระราชบัญญัติ มี 2 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 และพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 และมีกฎหมายด้านการกีฬาในรูปแบบพระราชกฤษฎีกาอีก 1 ฉบับ คือ พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2507 และนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่เป็นมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (มติ ค.ร.ม.) เป็นต้น

เมื่อได้ศึกษาถึงเนื้อหาสาระของตัวนโยบาย (policy content) ของนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยแล้ว พบว่ามีลักษณะเป็นนโยบายที่เกี่ยวกับการกระจายทรัพยากร (distributive policy) โดยรัฐบาลจะทำหน้าที่ในการกำหนดแผนงานหรือโครงการเพื่อตอบสนองและให้ผลประโยชน์แก่บุคคลฝ่ายต่าง ๆ ในสังคม เป็นการโดยตรง อาทิเช่น การศึกษา การสาธารณสุข การสาธารณสุขโลก สาธารณูปการ การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนทั้งในรูปของตัวเงิน เทคนิควิชาการและในรูปที่ไม่ใช่ตัวเงินอื่น ๆ อาจให้เป็นการโดยอ้อม เช่น การจัดสวัสดิการและประกันสังคม เป็นต้น (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539 : 45) นโยบายในลักษณะนี้ของรัฐ จะควบคู่ไปกับพัฒนาการของประเทศเสมอ นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติได้ดำเนินการตามทิศทางและกรอบของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1-3 ซึ่งถือว่าเป็นแผนแม่บทในภารกิจด้านกีฬาของรัฐที่ทำให้มีความเป็นระบบและเป็นรูปธรรมชัดเจนมากกว่าในช่วงก่อนที่มีแผนฯ และในช่วงเวลาก่อนหน้าที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเกิดขึ้น ภารกิจด้านการกีฬานั้น ไม่มีแผนแม่บทในการเป็นกรอบหรือกำหนดทิศทางในการทำงาน อาจต้องยึดถือตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภา เป็นต้น (ผู้อำนวยการฝ่ายนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547 และเลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547)

เรื่องนโยบายด้านการกีฬาของชาติเป็นเรื่องที่ถูกมองว่าไม่ใช่ภารกิจที่ต้องทำเร่งด่วน หรือ มีผลต่อความอยู่รอด หรือความเจริญของชาติโดยตรง ในช่วงเวลาที่ผ่านมายังถูกวางลำดับ ความสำคัญไว้หลัง ๆ ภารกิจอื่น ๆ ไม่ว่าจะด้านเศรษฐกิจ การเมือง การทหาร ความเป็นอยู่ของ ประชาชนในสังคม (หัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547)

ซึ่งตรงกับความคิดเห็นที่ว่าในอดีตประเทศเรากำลังอยู่ในช่วงกำลังพัฒนาช่วงแรก ๆ จะต้อง มุ่งเน้นไปที่โครงสร้างพื้นฐาน ความกินดีอยู่ดีของประชาชนก่อน เมื่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นอยู่ตัวแล้ว จึงจะสนใจในด้านอื่น ๆ ที่มองว่ามีความจำเป็นรองลงมา เช่น การท่องเที่ยว การกีฬา ศิลปะวัฒนธรรม ฯลฯ (เจ้าหน้าที่ฝ่ายนโยบายและแผน กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547 และ ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547)

ปัจจุบันนี้นโยบายด้านการกีฬาในประเทศไทย มีพัฒนาการในทางที่ดีขึ้น เนื่องจากได้รับความ สนใจจากทั้งฝ่ายการเมือง เอกชน สื่อมวลชนต่าง ๆ มากขึ้นอีกทั้งการกีฬายังได้รับความสนใจ จากนักการเมืองมากขึ้นและให้ความสำคัญต่อยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เนื่องจากนักการเมืองเข้ามา มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬาและมีส่วนสำคัญต่อการกำหนดนโยบาย ทั้งนักการเมืองระดับชาติและระดับ ท้องถิ่น อีกทั้งการกีฬายังได้รับความสนใจจากนักการเมืองมากขึ้นและให้ความสำคัญต่อยุทธศาสตร์ ด้านการกีฬาต่าง ๆ เนื่องจากนักการเมืองเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬาและมีส่วนสำคัญต่อการ กำหนดนโยบาย ทั้งนักการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่น(ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการกีฬา และนันทนาการ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2547 และคุณชัย นิมากร, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2547)

ทั้งหมดในข้างต้นเป็นการกล่าวถึงนโยบายด้านการกีฬาของประเทศไทยในภาพรวม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-2546 ซึ่งทำให้เห็นถึงลักษณะสำคัญของนโยบายก่อนที่จะกล่าวถึงการวิเคราะห์ การกำหนดนโยบายในลำดับต่อไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้นอกจากจะมีการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพด้วยเอกสารและการสัมภาษณ์ เชิงลึกแล้ว ยังมีการใช้วิธีการเชิงปริมาณร่วมในการศึกษาด้วย โดยมีการแจกแบบสอบถามให้กับ ผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยทั้งหมดจำนวน 53 สมาคม เนื่องจากสมาคมกีฬาเหล่านี้ เป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นภาคที่ไม่ใช่รัฐซึ่งมีบทบาท และความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะ ด้านการกีฬาค่อนข้างมาก เหตุที่ต้องใช้แบบสอบถามเนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านเวลาและภารกิจ หลากหลายของผู้บริหารสมาคม ทำให้ไม่สามารถติดต่อขอเข้าพบโดยสะดวก แต่ผู้บริหารเหล่านี้ สามารถให้ข้อมูลผ่านแบบสอบถามมากกว่า ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการนี้ในการเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย โดยแจกแบบสอบถามไป 53 สมาคม แล้วได้รับกลับคืนมา 44 ชุด คิดเป็นร้อยละ 83.018 ซึ่งถือว่าได้รับข้อมูลกลับมาเป็นส่วนใหญ่ จากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS FOR WINDOW) ซึ่งแบ่งเป็นสามตอน โดยจะนำเสนอแทรกอยู่ในหัวข้อต่างๆ ดังนี้คือ

ตอนที่ 1 คำถามข้อที่ 1-8 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการกีฬาในประเทศไทย นำเสนอในหัวข้อที่ 1 (นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของรัฐ)

ตอนที่ 2 คำถามข้อที่ 9-21 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ที่มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย นำเสนอในหัวข้อที่ 2 (ผู้กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย)

ตอนที่ 3 คำถามข้อที่ 22-27 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการกีฬาว่ามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ นำเสนอในหัวข้อที่ 3 (กีฬากับความมั่นคงของชาติ)

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแบ่งตามสภาพการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

\bar{x} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยแบบมีขั้วมิถุนเลขคณิต (mean)

S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

แทน ผลการทดสอบความแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)

2 tailed prob. แทน พื้นที่ความน่าจะเป็นในการปฏิเสธ H_0 แบบไม่กำหนดทิศทาง (2 tailed probability)

ในคำถามแต่ละคำถามให้เลือกตอบได้ 5 คำตอบ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

โดยรายละเอียดของข้อมูลในประเด็นต่างๆ สามารถนำเสนอในลำดับต่อไป ตามตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการกีฬาในประเทศไทย

ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการกีฬา	5 เห็นด้วย อย่างยิ่ง	4 เห็นด้วย	3 ไม่แน่ใจ	2 ไม่เห็น ด้วย	1 ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	\bar{x}	S.D.
1. วงการกีฬาในประเทศไทยมีการพัฒนาในทางที่ดีขึ้นในภาพรวมนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน	9 (20.50%)	29 (65.90%)	2 (4.50%)	3 (6.80%)	1 (2.30%)	3.954	0.861
2. นโยบายด้านกีฬาในประเทศไทยในภาพรวมเหมาะสม	2 (4.50%)	20 (45.50%)	16 (36.40%)	4 (9.10%)	2 (4.50%)	3.363	0.891
3. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเป็นที่รู้จักกันดีในวงการกีฬา	2 (4.50%)	13 (29.50%)	23 (52.30%)	4 (9.10%)	2 (4.50%)	3.204	0.851
4. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติมีประโยชน์ต่อวงการกีฬาของประเทศไทย	5 (11.40%)	30 (68.20%)	8 (18.20%)	0 (0%)	1 (2.30%)	3.863	0.701
5. การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างการพัฒนาคุณภาพของประชากรในภาพรวม	23 (52.30%)	29 (65.90%)	3 (6.80%)	0 (0%)	0 (0%)	4.454	0.627
6. การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างการพัฒนาในประเทศไทยในภาพรวม	18 (40.40%)	23 (52.80%)	3 (6.80%)	0 (0%)	0 (0%)	4.340	0.607
7. การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติในภาพรวม	13 (29.50%)	25 (56.80%)	5 (11.40%)	1 (2.30%)	0 (0%)	4.136	0.701
8. นโยบายด้านกีฬาของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว	1 (2.30%)	11 (25.00%)	23 (51.30%)	8 (18.20%)	1 (2.30%)	3.068	0.789

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้บริหารสมาคมแห่งประเทศไทยมีความคิดเห็นว่า ข้อ 1 วงการกีฬาในประเทศไทยมีการพัฒนาในทางที่ดีขึ้นในภาพรวมนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันในระดับสูง ($\bar{x} = 3.954$), ข้อ 2 มีความคิดเห็นว่างานนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยในภาพรวมมีความเหมาะสม

ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.363$), ข้อ 3 มีความคิดเห็นว่าแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเป็นที่รู้จักกันดี ในวงการกีฬาในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.204$), ข้อ 4 มีความคิดเห็นว่าแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ มีประโยชน์ต่อวงการกีฬาของประเทศไทยในระดับสูง ($\bar{x} = 3.863$), ข้อ 5 มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างการพัฒนาคุณภาพของประชากรในภาพรวมในภาพรวมในระดับสูง ($\bar{x} = 4.454$), ข้อ 6 มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างการพัฒนาประเทศ ในภาพรวมในระดับสูง ($\bar{x} = 4.340$), ข้อ 7 มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติในภาพรวมในระดับสูง ($\bar{x} = 4.136$), ข้อ 8 มีความคิดเห็นว่านโยบายด้านการกีฬาในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.068$) จากข้อมูลในตารางข้างต้นทำให้พอที่จะสรุปได้ว่า บุคคลในวงการกีฬามองเห็นว่าการกีฬามีความสำคัญและมีประโยชน์ทั้งในด้านการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาชาติ การเสริมสร้างความมั่นคงของชาติในภาพรวม การกีฬาของประเทศไทยในปัจจุบัน มีพัฒนาการที่ดีขึ้นรวมทั้งนโยบายด้านการกีฬาได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญ โดยเฉพาะแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ

5.2. ผู้กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย

การกำหนดนโยบายสาธารณะในประเทศไทยนั้น มีผู้กำหนดนโยบายอย่างเป็นทางการ (official policy-makers) ที่สามารถจำแนกเป็นผู้กำหนดนโยบายหลัก (primary policy-makers) อันได้แก่ รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ และผู้กำหนดนโยบายรอง (supplementary policy-makers) อันได้แก่ ผู้กำหนดนโยบายสาธารณะที่ได้รับมอบหมาย บางประการจากผู้กำหนดนโยบายหลักหรือทบัญญัติแห่งกฎหมาย และยังคงมีความผูกพันรับผิดชอบ หรือถูกควบคุมโดยผู้กำหนดนโยบายหลักอยู่ กล่าวคือ หัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ สามารถกำหนดนโยบายสาธารณะได้ โดยอาจจะออกเป็นกฎกระทรวง ระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับ หรือประกาศของกระทรวงและกรมเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ในทำนองเดียวกัน ท้องถิ่นก็สามารถที่จะกำหนดกฎ ระเบียบ เทศบัญญัติ และข้อบังคับของตนได้ตามกฎหมายที่ได้ให้อำนาจหน้าที่ไว้ (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539 : 20-25) การกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย ส่วนใหญ่แล้วมีการออกมาจากสถาบันบริหารอันประกอบไปด้วยคณะรัฐมนตรีและจากหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ที่มีอำนาจหน้าที่ มากกว่านโยบายสาธารณะที่ออกมาจากสถาบันนิติบัญญัติ อย่างเช่น รัฐสภาหรือจากสถาบันตุลาการอย่างเช่นศาล การกำหนดนโยบายนี้เป็นไปตามหลักความสัมพันธ์ ระหว่างการเมือง การบริหาร กับนโยบายสาธารณะ เพราะทั้งสามส่วนนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (สมพร เฟื่องจันทร์, 2539 : 17-23) กล่าวคือนักการเมืองมักเป็นผู้ที่มีโอกาสในการกำหนดนโยบายสาธารณะเป็นหลักแล้วส่งนโยบายไปสู่ระบบการบริหารของรัฐที่ประกอบไปด้วยระบบราชการ

รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนและหน่วยงานของรัฐอื่นๆ เพื่อนำไปปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่นรัฐบาล กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา โดยมีสายการบังคับบัญชาจากนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ที่ได้รับมอบหมาย รัฐมนตรีที่กำกับดูแลภารกิจด้านการกีฬาของชาติคือรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา ซึ่งมีฐานะเป็นประธานบอร์ดของการกีฬาแห่งประเทศไทยโดยตำแหน่งแล้ว นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่ถูกกำหนดจากชนชั้นนำของภาครัฐไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล รัฐมนตรี บอร์ดของการกีฬาแห่งประเทศไทยก็ถูกส่งต่อมายังการกีฬาแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป หากได้ผลดีก็มีการปฏิบัติต่อ แต่ถ้าไม่ดีก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนหรือยกเลิก เป็นต้น นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยมีที่มาได้จากหลายทาง ได้แก่ นโยบายที่ถูก กำหนดจากสถาบันบริหาร นโยบายที่ถูกกำหนดจากสถาบันนิติบัญญัติซึ่งมีเพียง พระราชบัญญัติ การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 กับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 เท่านั้น ส่วนนโยบาย สาธารณะด้านการกีฬาที่ถูกกำหนดจากสถาบันตุลาการนั้นยังไม่เป็นที่ปรากฏ (มนตรี ไชยพันธ์, 2546 : 32-60) อนึ่ง งานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาโดยแบ่งช่วงเวลาที่ให้ย่ำต่อการศึกษาเปรียบเทียบ คือ ช่วงเวลาก่อนการมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มี แผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติเป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. 2546

นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬา แห่งชาติ ฉบับที่ 1 ประกอบไปด้วยนโยบายด้านการกีฬาที่มีอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ นโยบายที่มีอยู่ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภา มติของที่ประชุม คณะรัฐมนตรี พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2507 พระราชบัญญัติการกีฬาแห่ง ประเทศไทย พ.ศ. 2528 เป็นต้น ส่วนในช่วงเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา จะมีนโยบาย สาธารณะด้านกีฬาในลักษณะเดียวกันกับในช่วงก่อนปี 2531 แต่จะมีเพิ่มขึ้นมา คือแผนพัฒนาการ กีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545-2549) และพระราชบัญญัติ กีฬามวย พ.ศ. 2542 เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้งสองช่วงเวลาดังกล่าวมีนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาออกมาจากการ กำหนดของสถาบันบริหารมากกว่าจากสถาบันนิติบัญญัติอย่างชัดเจน

นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยที่มีการกำหนดจากสถาบันนิติบัญญัติ หรือรัฐสภามีเพียง พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 กับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 เท่านั้น ส่วนนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาอื่นๆจะถูกกำหนดออกมาจากสถาบันบริหาร หรือรัฐบาลเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้โดยหลักการแล้วสถาบันนิติบัญญัติต้องมีบทบาทหน้าที่หลักในการ บัญญัติกฎหมาย ควบคู่ไปกับการควบคุมตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ที่เป็นเช่นนี้ก็อาจยัง กล่าวไม่ได้ ว่าสถาบันบริหารมีความสำคัญต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย มากกว่าสถาบันนิติบัญญัติ ทั้งนี้เมื่อมาพิจารณาว่าเพราะเหตุใดที่ทำให้มักมีการกำหนด นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาจากสถาบันบริหารมากกว่าจากสถาบันนิติบัญญัตินั้น

ประการแรกอาจเป็นเพราะการกำหนดนโยบายสาธารณะของสถาบันนิติบัญญัติหรือรัฐสภาในช่วงเวลาน้อยในแต่ละปี กล่าวคือต้องรอให้มีการเปิดสมัยประชุมจึงจะมีการพิจารณาข้อกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งมีร่างกฎหมายต่าง ๆ รอเข้ารับการพิจารณามากมาย

ประการที่สอง น่าจะมาจากขั้นตอนในการพิจารณาที่มีมากมายจากทั้งสองสภาคือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาที่ต้องมีการประชุมกันถึงสภาสภาจะผ่านจะไปประกาศใช้ได้ ดังนั้นเรื่องที่จะเข้าพิจารณาก็ต้องใช้เวลาานาน ซึ่งก็ได้มีเรื่องที่จะรอเข้ารับการพิจารณากันมากมายจากผู้นำเสนอหลายฝ่ายทั้งจากรัฐบาล สมาชิกวุฒิสภา หน่วยงานภาครัฐ เป็นต้น เมื่อมีเรื่องรอที่จะเข้ารับการพิจารณากันมาก ทางสภาฯ ก็ต้องมีการพิจารณาว่าเรื่องใดควรได้รับการพิจารณา ก่อนหลังตามลำดับความสำคัญต่อประเทศชาติและประชาชนเป็นหลัก

ประการที่สาม ภารกิจด้านการกีฬาแม้จะมีประโยชน์และมีความสำคัญต่อสังคม แต่ในมุมมองของการต้องนำเข้าพิจารณาในสถาบันนิติบัญญัติยังอาจถูกมองสำคัญไม่มากหรือไม่เร่งด่วนเท่ากับเรื่องอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อความมั่นคงของชาติทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม รวมทั้งการพัฒนา ประเทศมากกว่า

ประการที่สี่ ผู้มีอำนาจรัฐอาจมองว่าการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา หากกำหนดโดยสถาบันบริหารแล้วน่าที่จะมีความคล่องตัว สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างสะดวกรวดเร็วกว่าการที่จะต้องนำเข้าพิจารณาโดยสถาบันนิติบัญญัติ เว้นแต่ว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก ๆ อีกทั้งยังสามารถที่จะพิจารณากำหนดนโยบายได้ทุกเรื่อง อยู่ตลอดเวลา ได้เท่าทันกับที่รัฐบาลต้องการจะดำเนินภารกิจ

ในส่วนของชนชั้นนำ (elite) ของประเทศไทยที่มักจะมีมาจากรัฐมนตรีและข้าราชการระดับสูง ก็ได้เกี่ยวข้องกับทั้งสองสถาบันนี้คือทั้งสถาบันนิติบัญญัติและสถาบันบริหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าราชการการเมือง ที่มีอยู่ทั้งในสถาบันนิติบัญญัติคือรัฐสภา ที่เป็นแบบสภาคู่ ซึ่งประกอบไปด้วย สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา และในสถาบันบริหารซึ่งก็คือรัฐบาลนั่นเอง ข้าราชการการเมืองของทั้งสองสถาบันนี้มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนเป็นหลัก นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีส่วนใหญ่จะมาจากการเลือกตั้ง ซึ่งอาจเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก่อนก็ได้โดยรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันคือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ได้กำหนดว่านายกรัฐมนตรีต้องมาจากการเลือกตั้งเท่านั้น ส่วนคณะรัฐมนตรีมาได้จากการเลือกตั้งและแต่งตั้ง แต่ถ้าหากจะดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีแล้วต้องลาออกจากการเป็นสมาชิกวุฒิสภาเสียก่อน ซึ่งแตกต่างจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ ที่เปิดโอกาสให้นักการเมืองคนเดียวกันเป็นได้ทั้งสมาชิกวุฒิสภา และดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีได้ในขณะเดียวกัน

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการที่นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยส่วนใหญ่ มีการกำหนดมาจากสถาบันบริหารมากกว่าจากสถาบันนิติบัญญัตินั้น ไม่ได้หมายความว่าชนชั้นนำจากฝ่ายบริหารจะมีความสำคัญกว่าชนชั้นนำจากฝ่ายนิติบัญญัติในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาแต่อย่างใด แต่ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่านโยบายสาธารณะด้านการกีฬานั้นแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีคุณประโยชน์และสำคัญ แต่มักถูกจัดลำดับความสำคัญและมองว่าในการกำหนดนโยบายสาธารณะยังไม่ต้องนำเข้าสู่ฝ่ายนิติบัญญัติก็ได้ ให้ทางฝ่ายบริหารดำเนินการเลยจะดีกว่าตามเหตุผลที่ได้นำเสนอไปทั้งสิ้นประการในข้างต้น จึงทำให้เห็นนโยบายด้านนี้มาจากฝ่ายบริหารมากกว่า การกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่ทำโดยฝ่ายบริหารจึงถือว่ามีพลังมากกว่าโดยฝ่ายนิติบัญญัติ ชนชั้นนำที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายทั้งที่อยู่ในฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติต่างเป็นนักการเมืองที่ส่วนใหญ่จะมาจากการเลือกตั้งของประชาชน แล้วใช้อำนาจผ่านหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐนำเอา นโยบายที่ถูกกำหนดลงไปสู่การปฏิบัติกับสังคมและประชาชน ชนชั้นนำเหล่านี้ถือว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ และบทบาทอย่างแท้จริงและอย่างมากในกระบวนการทางนโยบายสาธารณะของประเทศ และในด้านการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ รวมทั้งภารกิจทางด้านการกีฬาอีกด้วย

ในการวิเคราะห์นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยนี้ ได้มีการตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับตัวแบบในการกำหนดนโยบายไว้ว่าในช่วงก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 นโยบายด้านการกีฬาถูกกำหนดในลักษณะตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) ในขณะที่การกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมาเป็นนโยบายที่ถูกกำหนดโดยตัวแบบกลุ่ม (group model) และตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป (incremental model) ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ทำให้ทราบว่า การกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยนั้นมีลักษณะของการกำหนดในลักษณะตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) และแบบค่อยเป็นค่อยไป (incremental model) ทั้งในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติแล้ว โดยชนชั้นนำที่มาจากระบบเผด็จการหรือในช่วงเวลาที่ประเทศยังไม่มีประชาธิปไตยเต็มใบน่าที่จะมีบทบาทหรืออิทธิพลในการชี้นำต่อแนวทางของนโยบายการกีฬาของชาติ มากกว่าในช่วงหลังที่มีรัฐบาลมาจากการเลือกตั้งอย่างแท้จริงประกอบกับการมีแผนพัฒนาการกีฬา ๆ นั้นช่วยเป็นกรอบหรือแนวทางให้ผู้นำประเทศดำเนินนโยบายด้านการกีฬาได้อย่างสะดวก และมีความชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้แล้วมีข้อสังเกตที่ว่า มีบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐ จะเข้ามามีบทบาท และส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬา ๆ แล้วด้วยเช่นกัน

5.2.1. ผู้กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษาก่อนที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531)

5.2.1.1 ตัวแบบที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา

การกำหนดนโยบายในช่วงเวลานี้มีอยู่หลายรูปแบบซึ่งสามารถพิจารณาว่ามีการกำหนดนโยบายโดยตัวแบบลักษณะใดได้ดังนี้คือ นโยบายสาธารณะด้านการศึกษามีอยู่ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเริ่มมีนโยบายด้านการศึกษาใส่ไว้ตั้งแต่แผนฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) เป็นต้น มาจนถึงปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นการกล่าวถึงการศึกษอย่างกว้าง ๆ เนื่องจากเป็นนโยบายที่เป็นแม่บทให้องค์กรต่าง ๆ นำเอาไปเป็นนโยบายของสาขา โดยสามารถใช้เป็นแม่บทหรือเป็นกรอบนโยบายให้กับแผนของสาขา ของกระทรวงหรือหน่วยงานต่อไป (สมพร เพ็ญจันทร์, 2539 : 10) นโยบายในลักษณะนี้เป็นการกำหนดในลักษณะของตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) ที่ชัดเจนมากซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ที่ว่าการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษาในประเทศไทย ในช่วงก่อนที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นนโยบายที่ถูกกำหนดในลักษณะตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) เนื่องจากมีนโยบายกำหนดออกมาโดยผู้มีอำนาจรัฐโดยตรง ไม่ว่าจะเป็น นโยบายสาธารณะด้านการศึกษามีอยู่ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่แผนที่ฉบับที่ 4 ถึงฉบับที่ 6 (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2520, 2525, และ 2530) นโยบายด้านการศึกษามีอยู่ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อ สภาผู้แทนราษฎร ของรัฐบาลรวม 5 คณะ (นนทพันธ์ ภักดีผดุงแดน, 2543 : 6-464) และมติของที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (มติ คร.ม.) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-2530 จำนวน 22 เรื่อง (มนตรี ไชยพันธ์, 2546 : 38-51) ก็ล้วนเป็นการกำหนดนโยบายในลักษณะของตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) เนื่องจากเป็นนโยบายที่มีการกำหนดโดยตรงมาจากผู้มีอำนาจรัฐทั้งสิ้น

ช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 นั้น การกำหนดนโยบายมีลักษณะของตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) โดยกำหนดนโยบายจากผู้มีอำนาจรัฐโดยตรง ถึงแม้ว่าจะไม่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนแม่บทในการกำหนดนโยบายก็ตาม แต่สามารถกำหนดนโยบายได้โดยยึดถือตามแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยมีสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐที่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นผู้รับผิดชอบหลักในการจัดทำ (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2520, 2525, 2530, 2535, 2540 และ 2545) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของที่ว่าผู้ให้สัมภาษณ์หลายท่านที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษาดูด้วยเช่นกัน (ที่ปรึกษาการศึกษาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547 ,ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการศึกษาและนันทนาการ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2547 และ ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน การศึกษาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547)

นอกจากนี้แล้วในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาฉบับที่ 1 นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย มีการอ้างอิงจากคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาตลอดมา โดยผู้นำของรัฐบาล คือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้แถลงต่อที่ประชุมรัฐสภา ในช่วงแรกของการเข้ามาทำงาน (นนทพันธ์ ภัคดิพคุณแดน, 2543) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของบุคคลสำคัญในวงการกีฬาหลายท่าน (เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547, ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547 และ รองผู้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 1 มิถุนายน 2547)

ส่วนพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2507 และพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 ก็เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่ามีลักษณะของการกำหนดนโยบายตัวแบบชนชั้นนำ (elite model) เนื่องจากเป็นนโยบายที่มีกระบวนการออกจากชนชั้นนำของรัฐ โดยผ่านการพิจารณาจากสถาบันบริหารคือรัฐบาล และสถาบันนิติบัญญัติคือรัฐสภาตามลำดับ

5.2.1.2. ผู้มีบทบาทต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติ

ในการกำหนดนโยบายด้านการกีฬาในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาตินั้น นอกจากจะอาศัยแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายที่รัฐบาลแถลงต่อรัฐสภาเป็นกรอบในการทำงานแล้ว ชนชั้นนำที่อยู่ในภาครัฐ นับได้ว่ามีส่วนสำคัญในการบริหารจัดการและกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาเป็นอย่างยิ่งทั้งนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี รัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมาย คณะกรรมการ(บอร์ด)องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยและคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2507 : 3-4 และการกีฬาแห่งประเทศไทย, 2528 : 3-5) ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของบุคคลสำคัญในวงการกีฬาหลายฝ่าย (ผู้อำนวยการกององค์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 2 เมษายน 2547, เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 2 เมษายน 2547 และที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547) โดยผู้นำหรือรัฐบาลมักมีการกำหนดและส่งผ่านนโยบายมายังรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลภารกิจด้านการกีฬาของชาติที่มักจะเป็นประธานบอร์ด กกท. โดยตำแหน่ง ดังนั้นรัฐบาลจึงสามารถกำกับดูแลหรือชี้แนะ ชี้นำ บอร์ดได้ค่อนข้างสะดวก เพราะว่ามีสายของการบริหารจัดการ หรือการบังคับบัญชาที่สัมพันธ์กันอยู่มาก

ในขณะที่บุคคลที่อยู่ในภาครัฐหรือชนชั้นนำของรัฐมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬากันมาก ทางภาคเอกชนกลับมีบทบาทน้อย ทั้งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมแห่งชาติ (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2520, 2525 และ 2530)

ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภา(นนทพันธ์ ภัคศิผดุงแดน , 2543) ในแผนพัฒนาการ
 กีฬาแห่งชาติ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531,2540 และ2545) และในนโยบายสาธารณะด้าน
 การกีฬาในรูปแบบอื่น ๆ เช่น มติของคณะรัฐมนตรี พระราชกฤษฎีกา พระราชบัญญัติ
 (มนตรี ไชยพันธ์,2546) ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ในภาคผนวกของ
 งานวิจัยฉบับนี้ นอกจากข้อมูลทางเอกสารเหล่านี้แล้ว ยังมีความคิดเห็นจากผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็น
 บุคคลในวงการกีฬาที่สอดคล้องกับประเด็นนี้ด้วย (นายกสมาคมการค้าเครื่องกีฬา,สัมภาษณ์, 9
 มิถุนายน 2547, นายกสมาคมนักข่าวช่างภาพกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2547
 และหัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน กองนโยบายและแผน กองนโยบายและแผนการกีฬาแห่งประเทศไทย,
 สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547) บุคคลหรือกลุ่มจากภาคที่มีใช้รัฐที่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการ
 กำหนดนโยบายค่อนข้างมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ น่าจะเป็นสื่อมวลชน เพราะวชนชั้นนำของภาครัฐยังมี
 ช่องทางของข้อมูลข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่ยังไม่กว้างขวางและมีประสิทธิภาพ
 เท่านั้นเอง ส่วนสาเหตุที่ชนชั้นนำจากภาครัฐได้มีบทบาทมากในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้าน
 การกีฬาอาจเนื่องมาจาก ไม่ว่าแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายที่รัฐบาลแถลง
 ต่อรัฐสภา มติของที่ประชุมคณะรัฐมนตรี พระราชกำหนด พระราชบัญญัติ ล้วนมีการกำหนด
 ออกมาจากหน่วยงานภาครัฐทั้งสิ้น ทั้งที่เป็นไปตามบทบาทที่ถูกกำหนดให้ต้องทำเพราะว่าเป็นหน้าที่
 หรือภารกิจหลักอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาดังกล่าว (พ.ศ. 2520-2530) บุคลากรและ
 หน่วยงานของรัฐทั้งตำรวจ ทหาร ข้าราชการประจำและข้าราชการการเมือง จะมีบทบาทและ
 อำนาจหน้าที่สูงมากและเป็นหลักในทุกด้านรวมทั้งในด้านการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา
 ด้วยเช่นกัน ดังนั้นบุคคลหรือกลุ่มจากภาคที่มีใช้รัฐจึงมีโอกาสดำเนินการมีส่วนร่วมในการกำหนด
 นโยบายสาธารณะน้อยไปโดยปริยาย

5.2.1.3. บทบาทของการกีฬาแห่งประเทศไทยกับนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา

ในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 นั้น หน่วยงาน
 ที่มีบทบาทหน้าที่มากในการบริหารจัดการภารกิจด้านกีฬาและมีส่วนสำคัญต่อการกำหนดและ
 ดำเนินนโยบายด้านการกีฬาของรัฐก็คือ องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท.) ซึ่งต่อมา
 ได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) เมื่อ ปี พ.ศ. 2528 (องค์การส่งเสริมกีฬา
 แห่งประเทศไทย,2507 และการกีฬาแห่งประเทศไทย,2528) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ
 บุคคลสำคัญในวงการกีฬาหลายฝ่าย (ผู้อำนวยการกององค์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย,
 สัมภาษณ์, 2 เมษายน 2547และผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547)

การที่การกีฬาแห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่และบทบาทเป็นหลักในภารกิจด้านการกีฬาของชาตินั้น มีกลุ่มหรือคณะบุคคลหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดนโยบาย และกำกับดูแลการดำเนินงานของการกีฬาแห่งประเทศไทยอยู่ ซึ่งก็คือคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือที่เรียกติดปากกันว่าบอร์ด กทท. นั่นเอง

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2537 : 5-10) ซึ่งในกฎหมายนี้ได้กำหนดให้คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยมีบทบาทหน้าที่สูงมากในการกำกับดูแลภารกิจด้านการกีฬาของรัฐ โดยผ่าน กทท. คณะกรรมการนี้จะประกอบไปด้วยบุคคลไม่เกิน 19 คน อันประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายให้เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงกลาโหมผู้แทน ปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้แทนปลัดกระทรวงศึกษาธิการหรือผู้แทน อธิบดีกรมพลศึกษา ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณหรือผู้แทน ผู้แทนคณะกรรมการการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ และบุคคลอื่นอีกไม่เกินสิบคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นกรรมการและเลขานุการ

รายชื่อของบอร์ดก่อนหน้าที่จะมีพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 บังคับใช้นั้น การกีฬาแห่งประเทศไทยยังเป็นองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งมักถูกเรียกโดยตามความเคยชินว่าเป็นบอร์ด อสทท. อันประกอบด้วยประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ และกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่า 9 คน แต่ไม่เกิน 10 คน ในจำนวนนี้ให้มีผู้แทนกระทรวงการคลังหนึ่งคน และผู้แทนสำนักงบประมาณหนึ่งคน เป็นกรรมการร่วมด้วย (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2507 : 3)

จากกฎหมายที่ระบุเรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารทั้งขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อสทท.) และการกีฬาแห่งประเทศไทย (กทท.) รวมทั้งได้มีการศึกษาจากรายชื่อของคณะกรรมการบริหารตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-2546 (บันทึกการประชุมคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย, ม.ป.ป.) พบว่า คณะกรรมการส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มาจากภาครัฐ อันประกอบไปด้วยด้านชนชั้นนำที่เป็นข้าราชการการเมือง ข้าราชการประจำชั้นผู้ใหญ่ มีบุคคลจากภาคเอกชนเช่นกันแต่มีส่วนร่วมน้อย ยิ่งในช่วงที่เป็นองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยด้วยแล้ว แทบจะกล่าวได้ว่าในคณะกรรมการแต่ละชุด ภาคเอกชนมีโอกาสเข้าร่วมน้อยมาก ซึ่งสามารถนำเสนอได้ว่าในคณะกรรมการแต่ละชุดนั้นมีบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐเป็นคณะกรรมการจำนวนเท่าใดได้ดังนี้ คือ พ.ศ. 2520 / 1 คนจาก 17 คน , พ.ศ. 2521 / 1 คนจาก 17 คน , พ.ศ. 2522 / 1 คนจาก 17 คน , พ.ศ. 2523 / 1 คนจาก 17 คน , พ.ศ. 2524 / 7 คน จาก 25คน , พ.ศ. 2525 / 6 คน จาก 25 คน , พ.ศ. 2526 / 7 คน

จาก 25 คน ,พ.ศ. 2527 / 7 คนจาก 25 คน , พ.ศ.2528 / 8 คน จาก 25 คน, พ.ศ. 2529 / 2 คน จาก 19 คน , พ.ศ. 2530 / 3 คนจาก 19 คน ลักษณะของการกำหนดคน โยบายในช่วงเวลานี้จึงออกมาว่าบุคคลจาก ภาครัฐจะมีบทบาทมากกว่าจากภาคเอกชน แต่อย่างไรก็ตามจากรายชื่อของบุคคลที่มาจากภาคที่ไม่ใช่ ภาครัฐของคณะกรรมการแต่ละชุด (ภาคผนวก ฉ.) ส่วนมากจะเป็นชนชั้นนำทางธุรกิจ เป็นผู้ประกอบการ รายใหญ่ เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในแวดวงธุรกิจ เป็นผู้ที่อยู่ในตระกูลใหญ่เป็นต้น ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักจะ ถูกเชิญให้เข้าร่วมในคณะกรรมการฯเนื่องจากมีความรู้ความสามารถด้านการบริหารจัดการ มีความ สนใจในการกีฬา มีทุนทรัพย์ในการสนับสนุนภารกิจด้านกีฬาทั้งทางตรงและทางอ้อม มีเครือข่าย ที่กว้างขวางกับทั้งในแวดวงธุรกิจ การเมือง ระบบราชการ เป็นต้น โดยการเข้ามาสู่ตำแหน่งของ บุคคลเหล่านี้ มาจากการแต่งตั้งของคณะรัฐมนตรี ซึ่งได้ถูกนำเสนอ ทาบตาม เชิญชวนให้เข้ามา มี บทบาทในส่วนนี้ โดยสามารถนำเสนอบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐเหล่านี้ที่อยู่ในคณะกรรมการฯ แต่ ละชุด ดังนี้

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2520-2523

ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิก ฯ

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2524

นายชัยรัตน์ คำนวม

นายสันติ ภิรมย์ภักดี

นายคริส สารสิน

นายแถมสิน รัตนพันธุ์

นายวังนั อภิบาลภูวนารถ

นายเจริญ วรรณะสิน

ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2525

นายชัยรัตน์ คำนวม

นายสันติ ภิรมย์ภักดี

นายคริส สารสิน

นายแถมสิน รัตนพันธุ์

นายวังนั อภิบาลภูวนารถ

ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2526

นายสันติ ภิรมย์ภักดี
 นายคริส สารสิน
 นายแถมสิน รัตนพันธุ์
 นายวัจน์ อภิบาลภูวนารถ
 นายเจริญ วรรณนะสิน
 นายชัยรัตน์ คำนวน
 ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2527

นายสันติ ภิรมย์ภักดี
 นายคริส สารสิน
 นายชาติเชื้อ กรรณสูต
 นายชัยรัตน์ คำนวน
 นายธรรมนุญ หวังหลี
 นายสุรินทร์ โอสธานุเคราะห์
 ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528

นายชัยรัตน์ คำนวน
 นายสันติ ภิรมย์ภักดี
 นายคริส สารสิน
 นายธรรมนุญ หวังหลี
 นายไพบูลย์ แก่นนาคำ
 นายพรเทพ เตชะไพบูลย์
 นายชาติเชื้อ กรรณสูต
 ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2529

นายชาติเชื้อ กรรณสูต
 ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530

นายชัยรัตน์ คำนิวัฒน์

นายชาติเชื้อ วรรณสุต

ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

จากข้างต้นทำให้ทราบได้ว่าคณะกรรมการบริหารหรือบอร์ดส่วนใหญ่มีที่มาจากชนชั้นนำของรัฐทั้งด้านการเมือง และในระบบราชการ จึงทำให้คณะกรรมการบริหารหรือบอร์ดยังมีอำนาจหน้าที่ และมีพลังมากในการกำหนดนโยบาย หรือผลักดันประเด็นใด ๆ ที่ต้องการออกมาเป็นนโยบาย ถึงแม้ว่าจะมีบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐ เป็นภาครัฐ-สังคม หรือชนชั้นนำทางธุรกิจบ้างแต่ก็ไม่มากนักที่มีชื่อเสียงมาก ๆ เช่น นายพรเทพ เตชะไพบูลย์ ที่เป็นนักธุรกิจด้านการเงินการธนาคารรายใหญ่ ของประเทศ เป็นนักการเมืองระดับรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายสมัย เป็นนายกสมาคม กีฬาหลายครั้ง รวมทั้งการเป็นผู้สนับสนุนด้านงบประมาณ ผู้จัดการทีมกีฬา ของทีมชาติไทยหลายชุด เช่น กีฬายูโด กีฬาฟุตบอล เป็นต้น อีกคนหนึ่งได้แก่ นายสันติ ภิรมย์ภักดี นักธุรกิจใหญ่ด้านเครื่องคั่มประเทเบียร์ โซดา น้ำดื่ม รายใหญ่และเก่าแก่ที่สุดในประเทศไทย โดยเป็นผู้สนับสนุน การกีฬาทั้งในด้านการกีฬา ทั้งในด้านเงินทุนสนับสนุน ด้านวัสดุอุปกรณ์ การเข้ามามีตำแหน่งเป็นผู้จัดการ ทีมกีฬา ผู้บริหารสมาคมกีฬาหลายครั้งด้วยกัน เช่น กีฬาฟุตบอล กีฬามวย กีฬาเทนนิส เป็นต้น ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาด้วยแล้ว การตัดสินใจต่าง ๆ จึงอยู่ที่บอร์ดเป็นหลัก ถึงแม้ว่าจะอิงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือแผนวิสาหกิจก็ตาม โดยสอดคล้องกับความคิดเห็นของบุคคลในวงการกีฬาหลายฝ่ายในเรื่องนี้ (เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547, ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547 และผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์ 20 เมษายน 2547)

จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยหรือบอร์ด กกท. มีความเกี่ยวข้องกับการเมืองหรือชนชั้นนำมาก ซึ่งมีผลต่อการกำหนดนโยบายที่ต้องเกี่ยวข้องกันตั้งแต่ระดับผู้นำประเทศ รัฐมนตรี นักการเมือง ข้าราชการประจำ เป็นต้น จะมีเกี่ยวข้องกับชนชั้นนำทางธุรกิจบ้างแต่ก็ยังไม่มาก (ผู้อำนวยการกององค์กรกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547, ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547) จากข้อมูลที่ผ่านมาใน ข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นถึงผู้มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ.2531-2539) ว่าเป็นเป็นใครและมีรูปแบบอย่างไรบ้างแล้ว ลำดับต่อไปจะเป็นการนำเสนอถึงผู้กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาใน

ประเทศไทยในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) เป็นต้นมาว่า เป็นอย่างไรบ้าง

5.2.2. ผู้กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา

5.2.2.1. ตัวแบบที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา

การกำหนดนโยบายในช่วงเวลานี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันในช่วงเวลา ก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ซึ่งจะมีลักษณะเป็นแบบชนชั้นนำ (elite model) เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เนื่องจากบทบาทในการกำหนดนโยบายยังมาจากชนชั้นนำที่มาจากภาครัฐ มากกว่าจากภาคที่มิใช่รัฐ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531) อย่างไรก็ตามการที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาตินั้นช่วยให้การทำงานเกี่ยวกับภารกิจด้านการกีฬาของชาติเป็นไปได้ด้วยดีกว่าในช่วงเวลาที่ ยังไม่มีแผนฯ เนื่องจากการมีแผนฯ นั้นเหมือนมีแม่บทในการกำหนดทิศทาง หรือกรอบในการทำงานนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของบุคคลในวงการกีฬาหลายฝ่ายที่ได้ให้การสัมภาษณ์ กับผู้วิจัย (ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์ และผู้อำนวยการกองกอนนโยบายและแผนการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547)

การจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ซึ่งเริ่มฉบับที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2531-2539) นั้น เพื่อที่จะให้เป็นแม่บท หรือแนวทางในภารกิจด้านการกีฬาของชาติอย่างต่อเนื่องจากที่มีแผนฯ 1 คู่แผนฯ 2 และแผนฯ 3 ในปัจจุบัน ในช่วงแรกที่มีการกำหนดแผนฯ 1 ออกมานั้น ยังต้องอาศัยให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภาและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติด้วย ซึ่งในช่วงเวลานั้นเริ่มมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ คือ คนกันมากขึ้นโดยอาศัยกีฬาเป็นเครื่องมือสำคัญอันหนึ่ง และแผนพัฒนาการกีฬาฉบับที่ 2 และฉบับที่ 3 ก็ยังยึดถือหลักการนี้ และเนื้อหาของแผนก็จะล้อตามกันมาเป็นส่วนใหญ่ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531, 2540 และ2545) โดยสอดคล้องกับความคิดเห็นของบุคคลในวงการกีฬาหลายฝ่าย (ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547 , ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2547, หัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน กองนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547 ,เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547 และ ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547)

5.2.2.2. ผู้มีบทบาทต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติ

จากข้อมูลที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย จะพบว่าภาคที่มิใช่รัฐ (none-state) ไม่ค่อยที่จะได้มีบทบาท หรือมีส่วนร่วม ในการกำหนดนโยบายด้วยมากนัก (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531, 2540 และ2545) เนื่องจาก

นโยบายสาธารณะด้านการศึกษามักถูกกำหนดมาจากบุคคลหรือหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงเช่นเดียวกับในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 โดยการกำหนดนโยบายเช่นนี้ถือเป็นบทบาทที่ต้องทำโดยหน้าที่ของบุคคลและหน่วยงานเหล่านี้อยู่แล้ว กล่าวโดยสรุปแล้วในช่วงเวลานี้ ผู้ที่มีบทบาทหน้าที่ในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านศึกษาในประเทศไทยนั้นจะมาจากภาคเอกชนเป็นส่วนน้อย ผู้ที่มีอำนาจหรือบทบาทจริง ๆ ในการกำหนดนโยบายจะมาจากบุคคลหรือหน่วยงานในภาครัฐ ซึ่งประกอบไปด้วยชนชั้นนำทางการเมือง หรือระบบราชการเป็นส่วนมาก (การศึกษาแห่งประเทศไทย, 2531, 2540, 2545 และมนตรี ไชยพันธ์ , 2546) ซึ่งจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ก็ได้ทราบถึงความคิดเห็นจากบุคคลในวงการศึกษามากมาย ในทำนองนี้เช่นกัน โดยรายละเอียดได้นำเสนอไว้ในภาคผนวกแล้ว ซึ่งสามารถติดตามอ่านเพิ่มเติมได้ (หัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน กองนโยบายและแผน การศึกษาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน การศึกษาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547, เลขานุการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547 (นายกสมาคมการค้าเครื่องกีฬา, สัมภาษณ์, 9 มิถุนายน 2547 ,นายกสมาคมนักข่าวช่างภาพกีฬา แห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2547, นายกสมาคมผู้สื่อข่าวกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2547 และผู้อำนวยการกององค์กรกีฬา การศึกษาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547)

ปัจจุบันหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลภารกิจด้านการศึกษาของชาติคือ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อปลายปี พ.ศ. 2545 และมีแนวโน้มว่าจะต้องรับผิดชอบงานด้านกีฬาเป็นหลักมากยิ่งขึ้นในอนาคต (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ,2546) แต่ในทางปฏิบัติแล้วนั้นกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬายังเพิ่งก่อตั้งขึ้นมาได้ไม่นาน การบริหารจัดการยังไม่อยู่ตัว บทบาทหน้าที่ก็ยังไม่ชัดเจนนัก การศึกษาแห่งประเทศไทย หรือ กทท.จึงเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทเป็นหลักในการกิจด้านกีฬาของชาติอยู่เช่นเดิม แต่ในการทำงานต้องมุ่งเน้นไปที่การประสานกันให้มากยิ่งขึ้นจึงจะเกิดผลดีกับทุกฝ่าย (ผู้ว่าการ การศึกษาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2547และประธานกรรมการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2547)

จากข้างต้นพอที่จะกล่าวโดยสรุปได้ว่า การกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษาในประเทศไทยนั้น ทั้งในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) และช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนฯ 1 ใช้นี้มาแล้วจนถึงปัจจุบัน มีลักษณะของตัวแทนชนชั้นนำ (elite model) ทั้งสองช่วงเวลา ซึ่งผู้มีบทบาท อำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายจะมาจากชนชั้นนำในภาครัฐ ไม่ว่าจะจากข้าราชการการเมืองหรือข้าราชการประจำ ถึงแม้ว่าในบางครั้งอาจมีการเปิดโอกาสให้บุคคลจากภาคที่มีอิทธิพลเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเข้ามาเป็นคณะกรรมการต่าง ๆ หรือเชิญ

เข้ามาประชุมหารือก็ตาม แต่ก็ยังถือว่าเป็นส่วนน้อย และอำนาจในการตัดสินใจที่แท้จริงก็ยังคงอยู่ที่ผู้มีอำนาจรัฐนั่นเอง เช่นการแต่งตั้งคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย ส่วนใหญ่แล้วคณะกรรมการมักมาจากชนชั้นนำภาครัฐ บุคคลจากภาคที่มีรัฐมีโอกาสร่วมน้อยซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับรายชื่อคณะกรรมการเหล่านั้นสามารถดูเพิ่มเติมได้ที่ภาคผนวก (การกีฬาแห่งประเทศไทย, ม.ป.ป.) หรือในกรณีของการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในรูปแบบอื่น ๆ ก็มาจากบุคคลหรือหน่วยงานภาครัฐเป็นหลักซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ที่ต้องทำอยู่แล้ว ดังนั้นภาคมิใช่รัฐจึงไม่ค่อยที่จะมีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะวาทนโยบายในลักษณะนี้มักเป็นการกำหนดมาจากชนชั้นนำของรัฐลงมาสู่ประชาชนโดยมักไม่นิยมให้ประชาชนหรือกลุ่มต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องในการตัดสินใจหรือกำหนดนโยบาย เช่น นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่มีอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่มีอยู่ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ มติของที่ประชุมคณะรัฐมนตรี หรือแม้กระทั่งนโยบายที่อยู่ในรูปแบบของพระราชบัญญัติพระราชกฤษฎีกา ก็ตาม จะมีกระบวนการกำหนดที่ผ่านชนชั้นนำของรัฐเป็นหลักโดยที่ประชาชนและกลุ่มจากภาคที่มีรัฐไม่ได้มีโอกาสเข้าร่วมเช่นกัน

5.2.1.3. บทบาทของการกีฬาแห่งประเทศไทยกับนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา

หน่วยงานของภาครัฐที่ยังคงมีบทบาทหน้าที่สำคัญในด้านการกีฬาของชาติก็คือการกีฬาแห่งประเทศไทยเหมือนเดิม โดยจะมีคณะกรรมการหรือบอร์ดคอยกำกับดูแลและกำหนดนโยบาย(การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2528) เช่นกัน โดยกรรมการหรือบอร์ดจะได้รับอิทธิพลต่อการตัดสินใจหรือการทำงานจากฝ่ายการเมืองหรือรัฐบาลมาก เนื่องจากมีนักการเมืองเข้ามาเป็นประธานกรรมการโดยตรง (การกีฬาแห่งประเทศไทย, ม.ป.ป.) การกำหนดนโยบายจึงเกี่ยวข้องกับคณะกรรมการหรือบอร์ดและการเมืองอย่างชัดเจน โดยมีนักการเมืองระดับรองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลภารกิจด้านการกีฬาซึ่งในปัจจุบันจะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาโดยตำแหน่ง ส่วนกรรมการอื่นๆ มีทั้งจากโดยตำแหน่งและจากการแต่งตั้งเข้ามาซึ่งการได้มาของบุคคลเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมที่จะได้รับการพิจารณาจาก กกท. ซึ่งที่ผ่านมา ทางฝ่ายการเมืองของรัฐมักมีบทบาทในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลเข้ามาค่อนข้างมาก (ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการกององค์กรกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 2 เมษายน 2547, ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547 และเลขานุการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547) อนึ่ง ในเรื่องของการจัดทำแผนแม่บทด้านการกีฬาของชาติตั้งแต่แรกเริ่ม จนถึงปัจจุบันนั้น การกีฬาแห่งประเทศไทยมีบทบาทมากตลอดมา โดยการจัดทำนโยบายด้านการกีฬา

ของรัฐที่ผ่านมามีก็คือ ตามแนวของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนแม่บทในการพัฒนาประเทศเป็นหลัก ทั้งนี้เนื่องจากมีความสะดวกและมีกรอบที่ชัดเจน รวมทั้งก่อให้เกิดความสอดคล้องกันด้วย การกำหนด นโยบายด้านการกีฬาโดยยึดหลักให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินั้น เป็นสิ่งที่สะดวก ง่ายต่อการจัดทำ และมีกรอบหรือทิศทางชัดเจน แต่ละส่งผลให้ นโยบายด้านการกีฬาไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างไปจากของเดิมมากนัก ซึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเองก็มาให้ความสำคัญกับเรื่องกีฬา เพราะเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับคน โดยมีการมุ่งเน้นการพัฒนาคนตั้งแต่แผนฯ ที่ 6 เป็นต้นมา ซึ่งต้องมุ่งเน้นในด้านการบริหารบ้านเมืองและปากท้อง ความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้ความสำคัญกับเรื่องการกีฬาควบคู่กันไปด้วย (ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547, สัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, 21 เมษายน 2547 และนายกสมาคมนักข่าวช่างภาพกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2547)

อนึ่งรายชื่อของบอร์ดก่อนหน้าที่จะมีพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 บังคับใช้นั้น การกีฬาแห่งประเทศไทยยังเป็นองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งมักถูกเรียกโดยตามความเคยชินว่าเป็นบอร์ด อ.ส.ก.ท. อันประกอบด้วยประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ และกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่า 9 คน แต่ไม่เกิน 10 คน ในจำนวนนี้ให้มีผู้แทนกระทรวงการคลังหนึ่งคน และผู้แทนสำนักงบประมาณหนึ่งคน เป็นกรรมการร่วมด้วย (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2507 : 3) จากกฎหมายที่ระบุเรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารทั้งขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท.) และการกีฬาแห่งประเทศไทย (กทท.) รวมทั้งได้มีการศึกษาจากรายชื่อของคณะกรรมการบริหารตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-2546 (บันทึกการประชุมคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย, ม.ป.ป.) พบว่า คณะกรรมการส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มาจากภาครัฐ อันประกอบไปด้วยด้านชนชั้นนำที่เป็นข้าราชการการเมือง ข้าราชการประจำชั้นผู้ใหญ่ มีบุคคลจากภาคเอกชนเช่นกันแต่มีส่วนร่วมน้อย ยิ่งในช่วงที่เป็นองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยด้วยแล้วแทบจะกล่าวได้ว่าในคณะกรรมการแต่ละชุด ภาคเอกชนมีโอกาสเข้าร่วมน้อยมาก แต่ในภายหลังจากที่เปลี่ยนเป็นการกีฬาแห่งประเทศไทยและมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติมาใช้แล้วซึ่งในที่นี้จะนำเสนอหลายชื่อของบอร์ดการกีฬาแห่งประเทศไทยในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา ซึ่งสามารถนำเสนอได้ว่าในคณะกรรมการแต่ละชุดนั้นมีบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐเป็นคณะกรรมการจำนวนเท่าใด ได้ดังนี้คือ พ.ศ. 2531 / 3 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2532 / 3 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2533 / 3 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2534 / 6 คนจาก 19 คน, พ.ศ. 2535 / 5 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2536 / 6 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2537 / 6 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2538 / 6 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2539 / 4 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2540 / 4 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2541 / 7 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2542 / 7 คน

จาก 19 คน , พ.ศ. 2543 / 5 คนจาก 19 คน , พ.ศ. 2344 / 8 คนจาก 19 คน ,พ.ศ.2545 / 7 คนจาก 19 คน , พ.ศ.2546 / 7 คนจาก 19 คน ลักษณะของการกำหนดนโยบายในช่วงเวลานี้จึงออกมาว่า บุคคลจากภาครัฐจะมีบทบาทมากกว่าจากภาคเอกชน แต่อย่างไรก็ตามจากรายชื่อของบุคคลที่มาจาก ภาคที่ไม่ใช่รัฐของคณะกรรมการแต่ละชุด (ภาคผนวก ฉ.) ส่วนมากจะเป็นชนชั้นนำทางธุรกิจ เป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในแวดวงธุรกิจ เป็นผู้ที่อยู่ในตระกูลใหญ่เป็นต้น ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักจะถูกเชิญให้เข้าร่วมในคณะกรรมการฯเนื่องจากมีความรู้ความสามารถด้านการบริหารจัดการ มีความสนใจในการกีฬา มีทุนทรัพย์ในการสนับสนุนภารกิจด้านกีฬาทั้งทางตรง และทางอ้อม มีเครือข่ายที่กว้างขวางกับทั้งในแวดวงธุรกิจ การเมือง ระบบราชการ เป็นต้น โดยการเข้ามาสู่ตำแหน่งของบุคคลเหล่านี้ มาจากการแต่งตั้งของคณะรัฐมนตรี ซึ่งได้ถูกนำเสนอ ทาบทามเชิญชวนให้เข้ามามีบทบาทในส่วนนี้ โดยสามารถนำเสนอบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐเหล่านี้ที่อยู่ใน คณะกรรมการ ฯแต่ละชุด ดังนี้

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2531

นายชาติเชื้อ วรรณสูต
นายชัยรัตน์ คำนวน
ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2532

นายชัยรัตน์ คำนวน
นายชาติเชื้อ วรรณสูต
ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2533

นายชัยรัตน์ คำนวน
นายชาติเชื้อ วรรณสูต
ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2534

นายวัชระ พรรณเชษฐ์
นายศิวคณ ชวลิตปรีชา
นายวิโรจน์ นวลแข
นายสุรินทร์ โดทับเที่ยง

นายสันติ ภิรมย์ภักดี
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2535

นายวัชระ พรรณเชษฐ์
นายนิศย์ ศรียากัย
นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง
นายศิวคณ ชวลิตปรีชา
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536

นายนิศย์ ศรียากัย
นายธรรมบุญ หลั่งหลี่
นายสันติ ภิรมย์ภักดี
นายศิวคณ ชวลิตปรีชา
นายสุเทพ บุญกุล
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2537

นายนิศย์ ศรียากัย
นายศิวคณ ชวลิตปรีชา
นายธรรมบุญ หวังหลี่
นายสุเทพ บุญกุล
นายสันติ ภิรมย์ภักดี
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2538

นายณรงค์ พหุลเวชซ์
นายนิศย์ ศรียากัย
นายศิวคณ ชวลิตปรีชา
นายสุเทพ บุญกุล

นายธรรมนุญ หวังหลี่
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2539

นายจงสฤษดิ์ ชนะโสภณ
นายเฉลิมพงษ์ เชี่ยวสกุล
นายศักดิ์ชัย ธนบุญชัย
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2540

นายธรรมนุญ หวังหลี่
นายณัฐ อินทรปาน
นายสมศักดิ์ มีเสถียร
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2541

นายณัฐ อินทรปาน
นายธรรมนุญ หวังหลี่
นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง
นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง
นายวิจิตร เกตุแก้ว
นายศิวดล ชาวลิตปรีชา
ผู้แทนคณะกรรมการ โอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2542

นายณัฐ อินทรปาน
นายธรรมนุญ หวังหลี่
นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง
นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง
นายวิจิตร เกตุแก้ว

นายศิวคต ชวลิตปรีชา
ผู้แทนคณะกรรมการกีฬาโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2543

นายณัฐ อินทรปาณ
นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง
นายศิวคต ชวลิตปรีชา
นายธรรมนุญ หวังหลี
ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2544

นายศักดิ์ชาย ทักษสุวรรณ
นายวิชัย วนรุงค้วรรณ
นายธีรวัฒน์ กุลทนันทน์
นายวิจิตร เกตุแก้ว
นายระวิ โหลทอง
นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง
นายศิวคต ชวลิตปรีชา
ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545

นายศักดิ์ชาย ทักษสุวรรณ
นายวิชัย วนรุงค้วรรณ
นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง
นายธีรวัฒน์ กุลทนันทน์
นายวิจิตร เกตุแก้ว
นายศิวคต ชวลิตปรีชา
ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2546

นายศักดิ์ชาย ทักษสุวรรณ
นายณัฐ อินทรปาณ
นายวรวิรุ้ มะกุดี
นายวันชัย หงษ์เหิน

นายอภิวัฒน์ อัครนิพัทธ์
 นายเสถียร ภูประเสริฐ
 ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกฯ

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ทราบได้ว่าคณะกรรมการบริหารหรือบอร์ดส่วนใหญ่มีที่มาจากชนชั้นนำของรัฐทั้งด้านการเมือง และในระบบราชการ จึงทำให้คณะกรรมการบริหารหรือบอร์ดยังมีอำนาจหน้าที่ และมีพลังมากในการกำหนดนโยบาย หรือผลักดันประเด็นใด ๆ ที่ต้องการออกมาเป็นนโยบาย ถึงแม้ว่าจะมีบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐ เป็นภาครัฐ-สังคม หรือชนชั้นนำทางธุรกิจบ้างแต่ก็ไม่มากนัก ซึ่งมีหลายคนจากภาคที่ไม่ใช่รัฐที่เป็นผู้มีชื่อเสียงมากในสังคมเช่น นายสิวลล ชาวลิตปรีชาเป็นสื่อ มวลชนและคอลัมนิสต์ชื่อดังของหนังสือพิมพ์รายใหญ่ที่มียอดจำหน่ายสูงสุดของประเทศ เป็นนายกสมาคม ผู้สื่อข่าวกีฬาแห่งประเทศไทยหลายสมัย เป็นกรรมการบริหารสมาคมกีฬาหลายแห่ง อีกคนหนึ่งคือ นายสุรินทร์ โตทับเที่ยง เป็นนักธุรกิจชื่อดังเจ้าของกิจการอาหารกระป๋องรายใหญ่ของประเทศไทย ทำกิจกรรมอยู่เสมอให้กับ สภาหอการค้าฯ สภาอุตสาหกรรมฯ เป็นผู้สนับสนุนภารกิจด้านการกีฬา หลายอย่าง และเข้าร่วมบริหารสมาคมกีฬาหลายแห่ง

จุดริเริ่มของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 นั้นเกิดจากการที่ผู้บริหารหรือชนชั้นนำประเทศในขณะนั้นเห็นความสำคัญของการกีฬา เนื่องจากการกีฬาจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคนหรือทรัพยากรมนุษย์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ซึ่งจะส่งผลต่อการเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆด้วยเหตุนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นจึงได้เน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนาประชากรมากกว่าแผนฯ ฉบับที่ผ่านๆมา และได้กำหนดให้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเป็นมาตรการสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพประชากร และเพื่อให้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพของประชากรดังกล่าวจำเป็นต้องมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติไว้เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติโดยเฉพาะ นอกจากนี้แล้วแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดขอบข่ายของหน่วยงานกีฬาต่าง ๆ ให้ชัดเจน เพื่อให้มีเอกภาพในการบริหารจัดการด้านการกีฬาของชาติ เพื่อให้มีการประสานนโยบาย แผนงาน โครงการ และงบประมาณ ด้านการกีฬาที่ดี และที่สำคัญคือเพื่อให้เป็นแผนชี้นำสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ยึดถือเป็นหลักและเป็นแนวทางในการทำแผนปฏิบัติการของแต่ละหน่วยงาน(การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531 : 3-49) เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ก็ได้มีการมอบหมายให้การกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นตัวหลักในการดำเนินการจัดทำแผนแม่บทด้านการกีฬาของชาติ ตั้งแต่แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา

5.2.2.4. ความเปลี่ยนแปลงของนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย

นโยบายด้านการกีฬาในประเทศไทยเป็นนโยบายที่ไม่ค่อยจะมีการเปลี่ยนแปลงมากนัก นโยบายที่ออกมามักจะเป็นในลักษณะของตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป (incremental model) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่า นโยบายสาธารณะเป็นผลมาจากความต่อเนื่องในกิจกรรมเดิม ๆ ของรัฐบาล โดยมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าผู้กำหนดนโยบายส่วนใหญ่มักจะมีลักษณะความคิดในแบบอนุรักษ์นิยม ซึ่งมักจะนำเอา นโยบาย แผนงาน และโครงการต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วมาเป็นฐาน และมุ่งให้ความสนใจพิจารณาเฉพาะในส่วนที่แตกต่างไปจากเดิมเท่านั้นว่าควรมีการเพิ่มเติม หรือลดลงเล็กน้อยเพียงไร มากกว่าทำการวิเคราะห์และตัดสินใจอย่างมีเหตุผลครบถ้วน (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539 : 137)

นโยบายด้านการกีฬาในประเทศไทย จากที่ได้ศึกษามาในข้างต้น ว่ามีอยู่ในหลายลักษณะ อาทิเช่น ปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภามติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเป็นพระราชบัญญัติ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่านโยบายด้านการกีฬาในประเทศไทยไม่ว่าจะอยู่ในลักษณะใดก็ตามจะมีการเปลี่ยนแปลงที่ช้ามาก ส่วนใหญ่แล้วเคยมีแนวคิดหรือปฏิบัติมาอย่างไร ก็มักที่จะให้เป็นไปตามนั้น สืบต่อกันมาโดยมิได้เปลี่ยนไปจากหลักการเดิมมากนัก ถึงแม้ว่ารายละเอียดจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม

ประเด็นหนึ่งที่ทางผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ด้วยก็คือ นโยบายด้านการกีฬาในช่วงเวลา ก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ใช้มาแล้ว ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาในประเทศไทย ดังต่อไปนี้มีการเปลี่ยนแปลง หรือความแตกต่างกับนโยบายในแต่ละช่วงเวลา อันสามารถหาตัวอย่างได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในช่วงเวลา ก่อน พ.ศ. 2531 ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 นั่นคือ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 และ 5 ได้กล่าวถึงการกีฬาอย่างสั้นๆ มีสาระสำคัญคือการสร้างเสริมสุขภาพพลานามัยให้กับประชาชน ส่วนตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ถึง ฉบับที่ 9 ซึ่งอยู่ในช่วงเวลา ตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 แล้วนั้น ก็ยังมีสาระสำคัญเช่นเดิม เพียงแต่เพิ่มประเด็นสำคัญในแง่ของจะมุ่งเน้นให้การกีฬาสร้างคุณภาพในคน ให้สังคม ให้ชาติ อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีในแง่ของการสร้างความสามัคคีหรือเป็นปึกแผ่นในสังคมอีกด้วย ซึ่งก็คือว่า ไม่มีความแตกต่างมากนักในแต่ละช่วงเวลา (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ, 2520, 2525, 2530, 2535, 2540 และ 2545)

ในแง่ของคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภานั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน จากที่มีรัฐบาลถึง 54 คณะ แต่มีการกำหนดนโยบายด้านการกีฬาเอาไว้เพียง 19 คณะ ซึ่งถ้านับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-ปัจจุบัน ก็จะมีการแถลงไว้เพียง 12 คณะ (มนตรี ไชยพันธุ์, 2546 : 33-38) สาระสำคัญของคำแถลงนโยบาย ด้านการกีฬาของรัฐบาล ในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ ที่ 1 แล้วก็ได้มีความแตกต่างกันมากนัก ส่วนใหญ่แล้วเนื้อหาจะกล่าวถึง การส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ของประชาชน เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และในช่วงตั้งแต่ที่มีแผนฯ ที่ 1 เป็นต้นมา มีประเด็นสำคัญที่เพิ่มเติมมาอีก โดยสอดคล้องตามแผนฯ คือ การส่งเสริมกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับภายในประเทศและระดับนานาชาติ การส่งเสริมกีฬาเพื่อการอาชีพ การกีฬาขั้นพื้นฐาน และกีฬาเพื่อมวลชน เป็นต้น

ในส่วนของนโยบายด้านการกีฬาของรัฐที่ออกมาในรูปแบบของมติคณะรัฐมนตรีนั้น ในช่วงเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2520-2546 นั้น มีทั้งสิ้น 211 เรื่อง ส่วนใหญ่เป็นมติที่เกี่ยวข้องกับการกักการของงบประมาณอนุมัติการก่อสร้าง และรายงานความก้าวหน้าของหน่วยงาน ตลอดจนแต่งตั้งคณะกรรมการจัดการแข่งขัน แต่งตั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และจัดทำพระราชบัญญัติด้านกีฬา (มนตรี ไชยพันธุ์, 2546 : 38) มติคณะรัฐมนตรีช่วงก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) และช่วงตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬา ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก ยังมีสาระสำคัญที่เป็นประเด็นซึ่งเคยปฏิบัติกันมาเป็นประจำ ไม่มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา อาจจะมีโครงการหรือกิจกรรมใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เกิดขึ้นมาหลายเรื่องก็ตาม แต่โดยภาพรวมแล้วยังไม่ถือว่ามีความแตกต่างไปจากเดิมมากนัก

สำหรับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกีฬานั้นจะมีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ อยู่ 2 ฉบับ ที่มีในช่วงเวลา พ.ศ. 2520-2546 คือ พระราชบัญญัติ การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 และพระราชบัญญัติ กีฬามวย พ.ศ. 2542 และมีกฎหมายประกันพระราชกฤษฎีกาที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา อีกหนึ่งฉบับคือ พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2507 (มนตรี ไชยพันธุ์, 2546 : 32-33) ซึ่งนับได้ว่าน้อยมาก เมื่อเทียบกับภารกิจด้านการกีฬาที่มีมาอย่างยาวนาน และต่อเนื่อง

โดยทั่วไปแล้วนโยบายสาธารณะอยู่ภายใต้อิทธิพลของปัจจัยสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และเทคโนโลยี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้จะส่งผลกระทบต่อความต้องการของบุคคลและกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งบุคคลหรือกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าวจะต้องพยายามผลักดันประเด็นปัญหาความต้องการของตนต่อผู้กำหนดนโยบายสาธารณะ (ทศพร สิริสัมพันธ์, 2539 : 75) นโยบายด้านการกีฬานั้นเป็นนโยบายในลักษณะการกระจายทรัพยากร (distributive policy) ก็จริงอยู่ แต่ในด้านการเรียกร้องเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือมีสิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นยังมีไม่มาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของตัวแบบ

ในการกำหนดนโยบายแบบค่อยเป็นค่อยไป (incremental model) ที่คิดว่าในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น ผู้ตัดสินใจกำหนดนโยบาย มิได้มีเวลาหรือทรัพยากรที่มากพอในการตัดสินใจเสมอไป ดังนั้น การพิจารณา อาจจากอคติว่าได้ทำอะไรไปบ้าง ในปีต่อไปจะทำอะไรเพิ่มขึ้นเท่าใด โดยพิจารณาจากทรัพยากร ที่มีอยู่ เวลาและสติปัญญาของคนมีจำกัด ตัวแบบนี้จึงเป็นในลักษณะแนวคิดเชิงอนุรักษ์นิยมมากกว่า ในเชิงสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ และที่สำคัญตัวแบบนี้ง่ายและสะดวกในทางปฏิบัติเพราะเพียงแต่ดู ของเดิมในอดีต แล้วพิจารณาว่าจะเพิ่มเติมเล็กน้อยเพียงใดโดยคำนึงถึงงบประมาณ คน วัสดุ อุปกรณ์ และเวลาที่มีอยู่เป็นสำคัญ มีความเสี่ยงหรือไม่ นอกจากนี้ยังมีความเป็นไปได้ในทางการเมือง การเงิน การบริหารและทางเทคนิคสูง กล่าวคือทางการเมืองนั้นจะมีแรงต้านนโยบายหรือไม่มีเลย เนื่องจาก มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายทางการเงินก็ไม่มีปัญหาเพราะใช้งบประมาณที่มีอยู่เป็นหลัก ทางเทคนิค และทางการบริหารก็เช่นกันไม่มีปัญหาเนื่องจากเคยทำมาแล้ว และมีได้ใช้เทคนิคที่ยุ่ยากซับซ้อน แต่อย่างใด (ถวัลย์รัฐ วรเทพพิพัฒน์, 2541 : 40-42) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นจากบุคคลใน วงการกีฬาหลายฝ่ายเกี่ยวกับประเด็นนี้ (รองผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยฝ่ายบริหาร, สัมภาษณ์, 1 มิถุนายน 2547, นายกสมาคมการค้าเครื่องกีฬา, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2547, ผู้ว่าการการกีฬา แห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547, ประธานกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2547 และ เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547) สรุปได้ว่านโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้น มีการเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก ทั้งในด้านรูปแบบและสาระสำคัญ ทั้งในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) และตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา นโยบายด้านการกีฬามีรูปแบบของการกำหนดเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป (incremental model) แต่อย่างไรก็ตามยังมีจุดเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ (big jump) ที่เห็นได้อย่างชัดเจนของนโยบายสาธารณะ ด้านการกีฬาคือช่วงรอยต่อจากที่ยังไม่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติใช้ (พ.ศ.2531) เข้ามาสู่ปีที่มี แผนใช้จริงเป็นครั้งแรก (พ.ศ.2532) กล่าวคือในช่วงเวลาดังกล่าวมีเรื่องของงบประมาณที่หน่วยงาน หลัก ในภารกิจด้านการกีฬาของชาติ คือ กกท. จะได้รับมากกว่าเดิมถึงร้อยละ 56.97 คือในปี พ.ศ. 2531 ได้รับงบประมาณ 155,649,400 บาท ส่วนปี พ.ศ.2532 ได้รับงบประมาณ 244,319,300 บาท เพิ่มขึ้นถึง 88,669,900 บาท ซึ่งรายละเอียดสามารถดูเพิ่มเติมจาก ตารางที่ 1 บทที่ 4 ในหน้า 84 นอกจากนี้แล้ว ยังพบว่ากิจกรรมด้านการกีฬาของชาติที่ดำเนินโดยหน่วยงานต่างๆ เช่น กกท. ที่เป็น หน่วยงานหลัก มีกิจกรรมมากยิ่งขึ้นและเป็นระบบตามแนวทางของแผนแม่บทด้านการกีฬานี้มากกว่า เมื่อก่อนที่จะมีแผนฯ โดยสามารถพิจารณาได้จากรายงานประจำปีของ กกท. ในช่วงเวลาก่อนและ หลังปี พ.ศ.2531 สามปี (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533 และ 2534)

นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยขอเสนอผลการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ที่ได้จากแบบสอบถาม

ซึ่งแจกให้แก่ผู้บริหารระดับสูงของสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย 53 สมาคม โดยได้รับกลับคืนมา 44 สมาคม โดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีการทางสถิติแบบ t-test (Mason, Lind and Marchal, 1991 : 344-348) และเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแบ่งตามสภาพการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

\bar{x}	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยแบบมัชฌิมเลขคณิต (mean)
S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
t	แทน ผลการทดสอบความแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)
2 tailed prob.	แทน พื้นที่ความน่าจะเป็นในการปฏิเสธ H_0 แบบไม่กำหนดทิศทาง (2 tailed probability)

ในคำถามแต่ละคำถามให้เลือกตอบได้ 5 คำตอบ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้

<u>ระดับความคิดเห็น</u>	<u>คะแนน</u>
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

โดยรายละเอียดของข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ สามารถนำเสนอในตารางที่ 4 ดังนี้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านกีฬาในประเทศไทย

บุคคล หรือ หน่วยงาน	ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (ก่อน พ.ศ. 2531)		ตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา)		t	2 Tailed Prob.
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
9. นายกรัฐมนตรี	3.250	1.123	3.931	0.997	-5.280	0.000
10. คณะรัฐมนตรี	3.022	1.088	3.636	1.122	-5.006	0.000
11. รัฐมนตรีที่ได้รับมอบ หมายให้กำกับดูแล ภารกิจด้านการกีฬา	3.318	1.156	3.931	0.899	-4.306	0.000
12. สำนักพัฒนาการกีฬาและ นันทนาการ (กรมพลศึกษา)	3.093	1.108	3.348	1.110	-2.211	0.053
13. คณะกรรมการโอลิมปิก แห่งประเทศไทยใน พระบรมราชูปถัมภ์	3.386	1.125	3.590	1.018	-2.033	0.048
14. คณะกรรมการการกีฬา แห่งประเทศไทย (บอร์ด กกท.)	3.409	1.147	4.022	0.792	-5.192	0.000
15. คณะกรรมการการกีฬา ของสภาผู้แทนราษฎร	2.750	1.014	3.250	1.102	-4.039	0.000
16. คณะกรรมการการกีฬา ของวุฒิสภา	2.772	1.117	3.272	1.128	-4.350	0.000
17. สื่อมวลชน	3.166	1.124	3.571	1.150	-2.876	0.000
18. ผู้ประกอบการค้าเครื่อง กีฬา	2.651	1.066	3.186	1.314	-3.859	0.000
19. ผู้ประกอบการค้าที่เกี่ยวข้อง กับกิจกรรมกีฬา เช่น เครื่องคัมเมิลิโอแร่ น้ำดื่ม ฯลฯ	2.860	1.125	3.325	1.322	-3.098	0.003
20. สมาคมกีฬา	3.744	0.953	4.186	0.823	-4.608	0.000
21. บุคลากรทางการกีฬา เช่น นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน	3.348	1.172	3.627	1.215	-1.576	0.123

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้บริหารสมาคมในกำกับของภารกิจาแห่งประเทศไทยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ที่มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านภารกิจาในประเทศไทยในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) เปรียบเทียบกับในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติแบบ t-test ซึ่งผลของการศึกษาวิเคราะห์สามารถนำเสนอเป็นลำดับข้อตามที่เรียงกันแบบสอบถาม (ดูภาคผนวก ข. ประกอบ) โดยในส่วนนี้เป็นการนำเสนอ การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 9 ถึงข้อที่ 21 ดังนี้

ข้อ 9 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกิจาแห่งประเทศไทยว่า นายกรัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านภารกิจาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.250, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.931, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -5.280 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกิจา มีความคิดเห็นว่ นายกรัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านภารกิจาก่อนข้างสูง ในภาพรวม และในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา นายกรัฐมนตรี มีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสอง ช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษาจะได้ผล คือ -5.280 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 3.250 น้อยกว่าในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.931 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกิจา มีความคิดเห็นว่ นายกรัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย สาธารณะด้านภารกิจาในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันใน ช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.000)

ข้อ 10 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกิจาแห่งประเทศไทยว่า คณะรัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านภารกิจาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.022, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.636, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -5.006 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกิจา มีความคิดเห็นว่ คณะรัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านภารกิจาก่อนข้างสูงใน ภาพรวม และในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา คณะรัฐมนตรี มีบทบาท สูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลา ที่ ได้ทำการศึกษาจะได้ผล คือ -5.006 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาภารกิจาแห่งชาติฉบับ

ที่ 1 คือ 3.022 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.636 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นคณะรัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.000)

ข้อ 11 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า รัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลภารกิจด้านการกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.318, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.931, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -4.306, (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้นสามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่ารัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลภารกิจด้านการกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา รัฐมนตรีมีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษาจะได้ผล คือ -4.306 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.318 น้อยกว่าในช่วงเวลา ตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.931 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็น รัฐมนตรีมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาที่มีแผนพัฒนา การกีฬา แห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.000)

ข้อ 12 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (กรมพลศึกษา) มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.093, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.348, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -2.211, (2 tailed prob.) คือ 0.053 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (กรมพลศึกษา) มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลา ตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (กรมพลศึกษา) มีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะได้ผลคือ - 2.211 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.093 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.348 รวมทั้ง ผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่ สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (กรมพลศึกษา) มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลา

ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.053)

ข้อ 13 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.386, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.590, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที(t) คือ -2.033 , (2 tailed prob.) คือ 0.048 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯมีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที(t) จะได้ผลคือ - 2.033 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.386 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.590 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬาที่มีความคิดเห็น คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ มีบทบาทในการกำหนดนโยบาย สาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกัน ในช่วงเวลา ตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.048)

ข้อ 14 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.409, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.022, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที(t) คือ -5.192 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยมีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที(t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะได้ผลต่างคือ - 5.192 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมี แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.409 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 4.022 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬาที่มีความคิดเห็นคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มี

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 15 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า คณะกรรมการการกีฬาสภาผู้แทนราษฎรมีบทบาทในการ กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 2.750,ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.250,ผลทดสอบความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ-4.039, (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าคณะกรรมการการกีฬาสภาผู้แทนราษฎรมีบทบาทในการ กำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาปานกลางในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาคณะกรรมการการกีฬาสภาผู้แทนราษฎรมีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ(t) ของสองช่วงเวลาที่ทำการศึกษา จะได้ผลคือ -4.039 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.750 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.250 รวมทั้งผู้บริหารสมาคม กีฬามีความคิดเห็นว่า คณะกรรมการการกีฬาสภาผู้แทนราษฎรมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย สาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันใน ช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 16 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า คณะกรรมการการกีฬา วุฒิสภามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.772,ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 3.272, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย สถิติ(t) คือ-4.350 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า ผู้บริหาร สมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าคณะกรรมการการกีฬา วุฒิสภามีบทบาทในการกำหนดนโยบาย สาธารณะด้านการกีฬาปานกลางในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาคณะกรรมการการกีฬา วุฒิสภามีบทบาทสูงยิ่งขึ้น ผลทดสอบความ ต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะได้ผลคือ -4.350 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.772 น้อยกว่าในช่วงเวลา ตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.272 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬามีความคิดเห็น ว่า คณะกรรมการการกีฬา วุฒิสภามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาใน

ช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 17 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า สื่อมวลชนมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.166, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.571, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -2.876, (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นที่ สื่อมวลชน มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา ก่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ ที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา สื่อมวลชนมีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ทำการศึกษา จะได้ผลคือ - 2.876 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.166 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.571 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬามีความคิดเห็นที่ สื่อมวลชนมีบทบาท ในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 18 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า ผู้ประกอบการค้าเครื่องกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.651, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.186, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -3.859, (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการค้าเครื่องกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา ปานกลางในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาผู้ประกอบการค้าเครื่องกีฬามีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะได้ผลคือ - 3.859 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.651 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.186 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬามีความคิดเห็นว่าผู้ประกอบการค้าเครื่องกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการศึกษา ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 19 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า ผู้ประกอบการค้าที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬามืออาชีพในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.860 ,ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.325,ผลทดสอบความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ-3.098 , (2 tailed prob.) คือ 0.003 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า ผู้บริหาร สมาคมกีฬา มีความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการค้าที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬามืออาชีพในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาปานกลางในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาผู้ประกอบการค้าที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬามืออาชีพสูงขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ(t)ของสองช่วงเวลาที่ทำการศึกษา จะได้ผลต่าง คือ - 3.098 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 2.860 น้อยกว่า ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.325 รวมทั้งผู้บริหาร สมาคมกีฬามีความคิดเห็นที่ ผู้ประกอบการค้าที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬามืออาชีพในการกำหนด นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกัน ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.003)

ข้อ 20 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า สมาคมกีฬามืออาชีพในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมี แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.744,ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการ กีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.186,ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ(t) คือ-4.608 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความ คิดเห็นที่สมาคมกีฬามืออาชีพในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ(พ.ศ. 2531) เป็นต้นมาสมาคมกีฬามืออาชีพ สูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ(t) ของสองช่วงเวลา ที่ ได้ทำการศึกษา จะได้ผลคือ - 4.608 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 3.744 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.186 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬาที่มีความคิดเห็นที่สมาคมกีฬามืออาชีพในการกำหนดนโยบายสาธารณะ ด้านการกีฬาในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มี แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.000)

ข้อ 21 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า บุคลากรทางการกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะ ด้านการกีฬาเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.348, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.627, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที (t) คือ -1.576, (2 tailed prob.) คือ 0.123 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่า บุคลากรทางการกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาค่อนข้างสูงในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา บุคลากรทางการกีฬา มีบทบาทสูงยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะได้ผล คือ - 1.576 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.348 น้อยกว่า ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.627 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬามีความคิดเห็นว่าบุคลากรทางการกีฬามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 ว่าไม่แตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.123)

จากข้อมูลในข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬามีความคิดเห็นโดยภาพรวมเกี่ยวกับผู้มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะในประเทศไทยในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่ามีความแตกต่างกับในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งได้แก่ข้อ 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 แต่ที่มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ตามค่า t ที่ปรากฏออกมา 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อ 9 (นายกรัฐมนตรี) : t = -5.280 ข้อ 14 (คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย) : t = -5.192 ข้อ 10 (คณะรัฐมนตรี) : t = -5.006 ส่วนในข้อ 21 (บุคลากรทางการกีฬา) : t = -1.576 , prob. = 0.123 มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เพียงข้อเดียวเท่านั้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าชนชั้นนำของรัฐที่ส่วนใหญ่จะเป็นนักการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐชั้นผู้ใหญ่ มีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาทั้งช่วงเวลาก่อน ที่จะมียุคพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 แล้วแต่ในช่วงเวลาตั้งแต่ ที่มีแผนฯ 1 เป็นต้นมานั้น บุคคลจากกลุ่มต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากภาคที่ไม่ใช่รัฐ ซึ่งได้แก่ นักธุรกิจ ผู้ประกอบการ สื่อมวลชน ผู้บริหารสมาคมกีฬา บุคลากรทางการกีฬามีบทบาทและมีส่วนร่วม มากยิ่งขึ้น ในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติ และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 เป็นต้นมาชนชั้นนำจากภาครัฐ ก็มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติมากยิ่งขึ้นเช่นกัน กล่าวคือทั้งชนชั้นนำของรัฐและกลุ่มต่าง ๆ จากภาคที่ไม่ใช่รัฐต่างมีบทบาทมาก

ยิ่งขึ้นทั้งคู่ในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 เป็นต้นมา ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าชนชั้นนำจากภาครัฐก็ยังมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬามากกว่าบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐอย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อพิจารณาโดยใช้แนวคิดแบบภาคีสังคมรัฐ (corporatism) มาร่วมด้วยนั้น ทำให้ทราบว่าบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐที่เข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย ส่วนใหญ่แล้วมักจะมาจากกลุ่มนักธุรกิจระดับสูงหรือชนชั้นนำทางธุรกิจ ซึ่งจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์เชิงบริหารจัดการ มีศักยภาพทางการเงินสูง มีชื่อเสียงหรือเป็นที่ยอมรับของบุคคลในระบบธุรกิจและการเมือง บุคคลในแวดวงการเมืองจำนวนไม่น้อยที่ต้องอาศัยฐานทางด้านธุรกิจเพื่อเป็นกลไกในการสนับสนุนหรือส่งเสริมตั้งแต่การเข้าสู่อำนาจ และการดำรงรักษาอำนาจ ไว้ให้คงอยู่อย่างมั่นคงถาวร กล่าวโดยทั่วไป ระบบธุรกิจกับระบบการเมืองเป็นเรื่องที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด เพราะแท้จริงแล้ว ต่างก็มีความสัมพันธ์ต่อกันในกระบวนการหรือวิถีชีวิต ของคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นในสังคมแบบจารีตหรือสังคมสมัยใหม่ ข้อแตกต่างกันนั้น น่าจะอยู่ที่ขนาด และความซับซ้อนของกิจกรรมในระบบเศรษฐกิจการเมืองที่นับวันแต่จะขยายตัว ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาในแง่ของกลุ่มบุคคลหรือชนชั้นในสังคม เป็นที่ยอมรับกันว่ากลุ่มบุคคลที่เข้ามามีอำนาจทางการเมืองย่อมจะต้องมี หรืออาศัยฐานอำนาจทางเศรษฐกิจสนับสนุน นับตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ Aristotle ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาของสาขาวิชารัฐศาสตร์ ได้ชี้ให้เห็นว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพยากรสำคัญ ในการกุมอำนาจทางการเมืองโดยอาศัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ Aristotle ได้แบ่งประเภทของการปกครองตามจำนวนผู้ปกครอง (การแจกแจงอำนาจ) วัตถุประสงค์ของนักปกครอง (เป้าหมายของการใช้อำนาจ) และการแบ่งสรรหรือแจกแจงทรัพย์สินในสังคมการเมือง ชนชั้นที่ร่ำรวยปกครองแบบคณาธิปไตย ชนชั้นกลาง ปกครองแบบ “polity” (วิสุทธิธรรมวิธียะวงศ์ 2526 : 122) หรือระบบรัฐธรรมนูญและชนชั้นยากจน จะใช้การปกครองแบบประชาธิปไตย นักวิชาการบางกลุ่ม ไม่แต่เชื่อว่าชนชั้นที่ร่ำรวยเป็นผู้ปกครองเท่านั้น ยังมีอำนาจอันชอบธรรมที่จะทำเช่นนั้นด้วย เขาเชื่อว่าการสะสมทุนเป็นรากเหง้าของการแจกแจงอำนาจทางการเมือง ทรัพย์สินกำหนดกิจกรรมทางการเมืองมากกว่าอย่างอื่น “เขาเห็นว่าเสถียรภาพทางการเมืองเกิดจากความสมดุลระหว่างอำนาจทางเศรษฐกิจกับอำนาจทางการเมือง” อำนาจทางการเมืองควรอยู่กับพวกที่ร่ำรวย โดยเฉพาะพวกเจ้าของที่ดิน เพราะถ้าหากพวกเขาไม่ได้เป็นรัฐบาล การปฏิบัติก็ย่อมจะเกิดขึ้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะในประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม กลุ่มชนชั้นนำ ทางธุรกิจ ซึ่งมีผลประโยชน์มากมายในสังคม ได้ขยายอำนาจหรือบทบาทของตนในทางการเมือง ทั้งในทางตรงและทางอ้อม อาทิ การให้การสนับสนุนทางการเงินเพื่อการรณรงค์ออกเสียงเลือกตั้ง หรือการเสนอตัวเองเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองทั้งโดยการเลือกตั้งหรือแต่งตั้ง

ในกรณีประเทศไทย เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทของชนชั้นนำทางธุรกิจ โดยเฉพาะหมายถึงชาวจีนอพยพ ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจการเมืองร่วมกับขุนนางและเจ้านายเชื้อพระวงศ์ในอดีต โดยเริ่มจากตำแหน่งเล็ก ๆ ในฐานะเป็นนายอากรซึ่งมีตำแหน่งเป็นขุน และหลวง ชาวจีนอพยพจำนวนมากก็กลายเป็นคนไทย และได้ไต่เต้าขึ้นไปจนมีตำแหน่งสูง ๆ ถึงเจ้าเมือง สาเหตุที่พวกขุนนางและเจ้านายยอมรับชาวจีนอพยพ เป็นผู้อยู่ได้อุปถัมภ์อย่างง่ายดาย เพราะชาวจีนเหล่านี้เป็นพ่อค้าที่ร่ำรวย และเพราะเหตุนี้จึงสามารถหาเงินทองมาให้ได้มากมายกว่าพวกไพร่ ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เข้าดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี (ครั้งแรก พ.ศ. 2481-2487) และครั้งที่สอง พ.ศ. 2491-2499) ได้ดำเนินนโยบายชาตินิยมอย่างรุนแรง โดยจำกัดสิทธิในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรการทางด้านเศรษฐกิจต่อชาวจีนตกอยู่ในสภาพที่ไม่มั่นคง ล่อแหลม เพราะต้องขึ้นอยู่กับความปรานี หรือความอคติของชนชั้นปกครอง และนโยบายที่ไม่แน่นอนต่อชาวจีน ทำให้ชาวจีนพยายามสร้างระบบความสัมพันธ์แบบนายและบริวาร (patron-client relationship) กับชนชั้นปกครอง เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากกันและกันโดยมีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์แอบแฝงอยู่เบื้องหลัง ซึ่งเป็นมูลเหตุให้เกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างกว้างขวาง ดังที่เรียกความสัมพันธ์เช่นนี้ว่า การร่วมมือกันอย่างเป็นปฏิปักษ์กัน (antagonistic cooperation) อย่างไรก็ตาม ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน การผสมกลมกลืนระหว่างคนไทยที่เป็นชนกลุ่มใหญ่กับจีนกลุ่มน้อย เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในวงการธุรกิจชั้นสูงและชนชั้นปกครอง ชาวจีนหลายคนได้เปลี่ยนชื่อเป็นคนไทยและได้ส่งลูกหลานของตนเข้าศึกษาในโรงเรียนเดียวกับเด็กไทย ตลอดจนเข้าร่วมในเรื่องส่วนตัว รวมทั้งแต่งงานกับคนไทย ดังนั้น ชนรุ่นลูกหลานของนักธุรกิจชั้นสูงชาวจีนจึงกลายเป็นสัญชาติเป็นชนชั้นนำ ทางธุรกิจไทยโดยสมบูรณ์เป็นส่วนใหญ่ แต่การเข้ามามีบทบาททางการเมืองโดยตรงนั้นยังไม่เด่นชัดนัก จนกระทั่งภายหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 ได้เกิดแนวโน้มที่เห็นได้ชัดอย่างหนึ่ง คือ การเข้ามามีบทบาทในทางการเมืองโดยตรงของกลุ่มชนชั้นนำทางธุรกิจ ดังจะได้จากการสมัคร เข้าแข่งขันเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนการได้มีโอกาสเข้าร่วมในคณะรัฐบาล โดยเฉพาะคณะรัฐบาลชุด พลเอกเปรม ติณสูลานนท์เป็นต้นมา รัฐมนตรีทีมเศรษฐกิจ มักเป็นนักธุรกิจชั้นนำของไทย ที่รวมตัวเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่สำคัญ อันเป็นประจักษ์พยานแสดงให้เห็นถึงการขยายตัวของอำนาจ และบทบาทของนักธุรกิจชั้นนำในทางการเมืองไทยในปัจจุบันอย่างเห็นได้ชัด (วิสุทธิ ธรรมวิริยะวงศ์, 2526 : 123-124) ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว ประเทศไทย เริ่มมีแผนพัฒนาการศึกษาระดับชาติฉบับที่ 1 มาใช้ ทางกลุ่มนักธุรกิจจากภาคที่ไม่ใช่รัฐก็ได้เริ่มเข้ามามีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในกระบวนการทางนโยบายมากขึ้นกว่าช่วงเวลาก่อนหน้านี้

สำหรับในประเทศไทย การศึกษาเรื่องชนชั้นนำทางธุรกิจกับการเมืองยังมีน้อย เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม (2522) นับเป็นนักวิชาการที่มีผลงานการวิจัยที่น่าสนใจ โดยพยายามแสดงให้เห็นถึงการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจและทางการเมืองในสังคมไทย ที่มีความสัมพันธ์โยงใยระหว่างกลุ่มชนชั้นนำทางธุรกิจกับชนชั้นนำทางการเมืองและการทหาร ทั้งในลักษณะการร่วมมือโดยมีผลประโยชน์ร่วมกันและการมีความสัมพันธ์ทางครอบครัวโดยการสมรส ความสัมพันธ์ทางครอบครัว ยังได้แยกศึกษาเป็น 2 หัวข้อ คือ ความสัมพันธ์ทางครอบครัวระหว่างเศรษฐีหน้าเก่า กับเศรษฐีหน้าใหม่ และความสัมพันธ์ทางครอบครัวระหว่างกลุ่มธุรกิจชั้นนำโดยทั่วไป ส่วนการศึกษาของ Likhit Dhiravegin (1975) ได้เสนอว่า เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างอำนาจของไทย กลุ่มชนชั้นนำที่สำคัญที่สุดในเมืองไทย ได้แก่ ชนชั้นนำทางการเมือง ทางทหาร ทางการบริหาร (ข้าราชการระดับสูง) และชนชั้นนำทางธุรกิจ สองกลุ่มแรกควบคุมอำนาจทางการเมือง ในขณะที่กลุ่มหลังควบคุม อำนาจทางเศรษฐกิจของประเทศ ถึงกระนั้นทั้งสามกลุ่มต่างมีความสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งก็สอดคล้องกับ ผลการศึกษาข้างต้นที่กล่าวมาแล้ว ลักษณะพิเศษประการหนึ่งว่า ผลกระทบต่อชนชั้นนำทางธุรกิจของไทย คือ มีความแตกแยก และการกลั่นแกล้งทางการเมืองภายใต้การปกครอง จอมพลแปลก พิบูลสงคราม ก่อนหน้าสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นผลให้ชนชั้นนำทางธุรกิจแสวงหาเครื่องปกป้องคุ้มครอง ทางการเมือง โดยการผูกมิตรกับกลุ่มชนชั้นนำทางทหารและชนชั้นนำทางการเมือง มีการให้ตำแหน่งลอย สำหรับนายทหาร และข้าราชการพลเรือนชั้นผู้ใหญ่ หรือเชิญให้มาร่วมลงทุนในธุรกิจ ดังนั้นชนชั้นนำทางธุรกิจจึงมีเครื่องคุ้มกัน ในเวลาเดียวกันพวกนายทหารและข้าราชการพลเรือนชั้นผู้ใหญ่ ก็พลอยได้รับผลประโยชน์ทางธุรกิจ แบบแผนเช่นนี้คล้ายกับการร่วมมือระหว่างทหารกับนักธุรกิจ ในสหรัฐอเมริกา ขึ้นต่อไปในการสร้างพันธมิตรก็คือ การมีความสัมพันธ์ทางครอบครัวโดยการแต่งงาน การแต่งงานระหว่างลูกหลานชนชั้นนำทางธุรกิจกับชนชั้นนำทางทหารหรือชนชั้นนำทางการเมืองของไทยมิให้เห็นอยู่ทั่วไป (วิสุทธิ์ ธรรมวิริยะวงศ์, 2526 : 127) อเนก เหล่าธรรมทัศน์ (2539 : 19-20) มีความเห็นว่าในปัจจุบันกลุ่มธุรกิจในประเทศไทย เป็นกลุ่มนอกภาคราชการที่มีความเป็นอิสระ มีประสิทธิภาพสูง ในช่วงหลังตั้งแต่ทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา จะมีศักยภาพและบทบาทในการร่วมริเริ่มนโยบาย กำหนดคน นโยบายปรับเปลี่ยนนโยบาย หรือมาตรการที่สำคัญ ๆ มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐกับภาคธุรกิจนี้ จัดเข้าเป็นความสัมพันธ์แบบภาคิรัฐ-สังคม (corporatism) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นภาคิรัฐ-สังคม แบบเสรี (liberal corporatism-societal) ซึ่งในช่วงเวลาก่อนหน้านี้หลายทศวรรษศักยภาพของกลุ่มธุรกิจยังมีผลต่อนโยบายและการทำงานของรัฐบาลค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา (Montri Chenvidyakam, 1979 : 437) กลุ่มธุรกิจยังมีบทบาทในกระบวนการกำหนดนโยบายได้จำกัดมาก นักธุรกิจจะทำได้ก็แต่การรักษาผลประโยชน์ของตน โดยใช้วิธีการลับ ๆ เฉพาะตัว ซึ่งอาจจะได้ผลบ้างในระดับของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มากกว่าระดับของการ

กำหนดนโยบาย วิธีการที่มักจะใช้กันก็คือการให้ผลประโยชน์ตอบแทน ถ้าเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ก็จะอาศัย การสร้างความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์กับนักการเมือง ทหาร ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ (อนุก เหล่า ธรรมทัศน์, 2539 : 196)

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ทั้งช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 แล้วคือชนชั้นนำของรัฐที่เป็นนักการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐชั้นผู้ใหญ่ เป็นส่วนใหญ่ แต่ในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 เป็นต้นมานั้น บุคคลจากกลุ่มต่าง ๆ จากภาคที่ไม่ใช่รัฐ ซึ่งได้แก่นักธุรกิจ ผู้ประกอบการ สื่อมวลชน ผู้บริหารสมาคมกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักธุรกิจชั้นนำ มีบทบาทและส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น ในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติ โดยที่ในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 เป็นต้นมา ชนชั้นนำจากภาครัฐก็มีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาของชาติมากยิ่งขึ้นเช่นกัน กล่าวคือทั้งชนชั้นนำของรัฐและกลุ่มต่าง ๆ จากภาคที่ไม่ใช่รัฐต่างมี บทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬามากยิ่งขึ้นทั้งคู่ในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนฯ 1 เป็นต้นมา ซึ่งอย่างไรก็ตามชนชั้นนำจากภาครัฐก็ยังคงมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬามากกว่าบุคคลจากภาคที่ไม่ใช่รัฐ อย่างเห็นได้ชัด

5.3. กีฬากับความมั่นคงของชาติ

จากแนวคิดที่ว่า ความมั่นคงของชาตินั้นเป็นสภาวะในการดำรงอยู่ของประเทศชาติอย่างปลอดภัย สงบสุขและพัฒนา ประชาชนอยู่ดีกินดี รู้รักสามัคคี อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข (กองบัญชาการทหารสูงสุด กรมยุทธศึกษา, 2543 : 228-229) นั้น เมื่อได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกีฬากับความมั่นคงของชาติ ทำให้ทราบว่า กีฬานั้นมีความสัมพันธ์กับความมั่นคงของชาติเป็นอย่างมาก โดยถือว่าการกีฬาเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของคน ดังคำกล่าวที่ว่า “กีฬาสร้างคน คนสร้างชาติ” เพราะสามารถเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาพพลานามัย ส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยเป็นบุคคลที่มีระเบียบวินัย รู้จักเคารพกฎกติกา มีจิตสำนึกของความสามัคคีในหมู่คณะ และความเสียสละเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าส่วนบุคคล ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคม ให้มีความก้าวหน้า มีความสงบสุข เป็นธรรม และเป็นสังคมที่มีคุณภาพ อันจะสนับสนุนต่อการพัฒนาประเทศ เป็นส่วนรวม ให้มีความเจริญก้าวหน้าด้วยความมั่นคง (เลิศรัตน์ รัตนวานิช, 2536 : 1) นอกจากนี้แล้วกีฬายังมีส่วนในการพัฒนาและเสริมสร้างความมีเสถียรภาพของชาติในอีกหลาย ๆ ด้าน (มนตรี ไชยพันธุ์, 2546 : 1-2)

ทางด้านเศรษฐกิจของแต่ละชาติจะเจริญรุดหน้าเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของคนในชาติ ถ้าคนในชาติมีสมรรถภาพร่างกายที่แข็งแรง สุขภาพดี สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เต็มความสามารถ

ผลผลิตต่อบุคคลสูง ผลรวมในประเทศก็สูง เศรษฐกิจของประเทศก็ดีและมั่นคง ตรงกันข้ามถ้าประชากรมีความอ่อนแอ ประสิทธิภาพการทำงานต่ำผลรวมของผลผลิตก็จะต่ำตามไปด้วย ฉะนั้นกล่าวได้ว่าการกีฬามีส่วนในการพัฒนาสมรรถภาพของชนในชาติให้มีประสิทธิภาพสูง ซึ่งจะส่งผลทำให้ภาวะเศรษฐกิจสูงตามไปด้วย

ทางการเมือง ในปัจจุบันต้องยอมรับว่าการกีฬากับการเมืองแยกกันไม่ออก การกีฬาสามารถนำสันติภาพไปสู่สงครามได้ จะพบว่าจีนได้ใช้การกีฬานำการเมืองโดยใช้การกีฬาเป็นสื่อสัมพันธ์ไมตรีประเทศต่าง ๆ จนมีคำพูดติดปากผู้ฝึกสอนและนักกีฬาของจีนว่า “กีฬาแพ้ชนะไม่สำคัญสัมพันธ์ไมตรีมาก่อน” สิ่งที่ยืนยันได้ว่าการกีฬามีประโยชน์ และส่งผลทำให้ภาวะทางการเมืองสามารถลดความกดดันลงได้ ในระดับหน่วยงานย่อย การกีฬาสามารถทำให้กลุ่มมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นขึ้น โดยการร่วมแข่งขันกีฬา ฉะนั้นกล่าวได้ว่าการกีฬาสามารถนำสันติภาพไมตรี ความสนิทเป็นส่วนตัวมาสู่หน่วยงานได้ ทำให้การทำงาน การติดต่อสื่อสารร่วมกันได้ง่ายขึ้น ทางด้านการทหาร การกีฬาทำให้สมรรถภาพของทหารพัฒนาได้ ทหารของชาติจะต้องมีสมรรถภาพสูง การร่วมเล่นกีฬา ทำให้สมรรถภาพทางร่างกายทหารสูงขึ้น และการได้ร่วมเล่นกีฬาเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดจากภาวะสงคราม การต่อสู้ที่รุนแรงได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันหน่วยงานทางทหารได้สนับสนุนส่งเสริมให้ทหารในสังกัดเล่นกีฬา มีการจัดการแข่งขันขึ้นในทุกระดับ และประเทศชาติก็สามารถได้ นักกีฬาส่วนหนึ่งจากกลุ่มของทหารมาเป็นตัวแทนของชาติ ขวัญและกำลังใจของประชาชน ถ้าประชาชน ของชาติมีพลานามัยสมบูรณ์ ก็ย่อมมีขวัญและกำลังใจดีกว่าประเทศที่มีสุขภาพอนามัยต่ำ คนที่มีสุขภาพอนามัยที่ดี จะมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าคนที่มีสุขภาพอนามัยต่ำ ยิ่งถ้าประชาชนของรัฐส่วนใหญ่ได้ร่วมเล่นกีฬา ได้ฝึกกีฬาเป็นประจำ ประชาชนมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง ซึ่งจะส่งผลทำให้เสถียรภาพของประเทศชาติมั่นคงถาวรด้วย ความมั่นคงของชาติเมื่อสภาวะทางเศรษฐกิจของประเทศดี มีกองทัพที่มีเสถียรภาพ มีความมั่นคงทางการเมืองทุกคนในชาติมีสุขภาพอนามัยที่ดี มีร่างกายแข็งแรง ประชาชนนิยม การเล่นกีฬา สิ่งที่ติดตามมาคือความมั่นคงของชาติ ซึ่งความมั่นคงของชาตินี้เป็นพื้นฐานสำคัญ ในการลงทุนพัฒนาทางเศรษฐกิจต่อไป โดยความเห็นนี้สอดคล้องกันกับ ประยูทธ โกศลยุทธสาร (2519 : 2-4) ที่ได้กล่าวไว้ว่าในเวลาที่แตกต่างกันรวม 30 ปี แต่ยังมีแต่ยังมีสาระสำคัญที่คล้ายกันว่า การกีฬาช่วยสร้างพลานามัยให้แก่ร่างกายให้เข้มแข็ง อดทน ทั้งร่างกายและจิตใจ ต้องฝึกฝนให้มีความเป็นยอดเยียมตามกติกากองกีฬาแต่ละประเภท ดังนั้น จึงเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างพลังอำนาจของชาติในทางทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพโดยให้แข็งแรง ทรหด อดทน มีวินัย ทั้งผู้เล่นกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ชม จากเยาวชนรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง ไม่ยาวนาน จนเกินรอที่จะได้ประชาชนที่เป็นผู้ใหญ่ที่ผ่านการกีฬามาแล้ว จะเป็นกำลังที่มีคุณค่ายิ่งของชาติบ้านเมือง ซึ่งจะนำไปสู่ความสงบสุขของบ้านเมืองทั้งภายใน

และพร้อมที่จะต่อสู้กับอิทธิพลจากภายนอก การกีฬา นั้นมิได้มีความมุ่งหมายหรือขอบเขต แต่เพียง การจัดให้คนได้มาทำการแข่งขันกัน เพื่อให้ได้ทราบผลแพ้ - ชนะ อันเกิดจากการแข่งขัน เท่านั้น แต่การกีฬาเป็นเรื่องของการสร้างคนให้เป็นคนอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะประเทศใด ยุคใด สมัยใด ต่างก็เสริมสร้างประชากรในชาติของเขาด้วยการกีฬาทั้งสิ้น กรีซและโรมัน สมัยกว่าสองพันปีต่าง สร้างประเทศด้วยการกีฬา กีฬาโอลิมปิกอันเป็นกีฬาประวัติศาสตร์เก่าแก่ของสมัยนั้น ยังคงรุ่งโรจน์ อยู่ถึงสมัยปัจจุบัน คบเพลิงอันเป็นสัญลักษณ์แห่งโอลิมปิก ยังคงลุกโชติช่วงอยู่คู่กับดวงอาทิตย์ และถ้าหากว่าคบเพลิงนี้ได้ไปปักกลด ณ ประเทศใด จุดใดของโลก ก็แสดงว่าบัดนี้ประเทศนั้นได้ถึง ซึ่งความมั่นคงและเจริญสุดยอด อังกฤษเป็นประเทศที่ถือว่ากีฬาเป็นสิ่งสำคัญของชาติ ได้เริ่ม สร้างชาติให้มีความเจริญด้วยการปลูกฝังการกีฬาให้แน่นลงในจิตใจ ในยามสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่มีใครคาดหมายได้เลยว่า เกาะอังกฤษเล็ก ๆ จะไม่พินาศด้วยแสนยานุภาพอันเกรียงไกรของ เยอรมันได้ แต่ด้วยขวัญอันมั่นคงแห่งความเป็นนักกีฬาของชาวอังกฤษ การถอยอย่างมีระเบียบ และ สมองอันชาญฉลาดได้ช่วยให้อังกฤษมีชัยชนะสงครามอย่างงดงามในที่สุด ญี่ปุ่นเป็นประเทศ หนึ่งที่ได้เริ่มสร้างประเทศด้วย การกีฬา จนเป็นมหาอำนาจก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนี้ก็กลับ ฟื้นตัวและเจริญได้อย่างรวดเร็ว ด้วยการปลูกฝังการเป็นนักกีฬาให้แก่ประชาชนชาวญี่ปุ่น โดยไม่ หยุดยั้ง จริงจัง เยอรมัน ก็เป็นประเทศหนึ่งที่ได้ปลูกฝังประชาชนให้เป็นนักกีฬาที่ดีตลอดมาเคย ปรากฏยุโรปเสียดิบคาบ แม้แพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง ก็กลับฟื้นตัวเองได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นที่ ยอมรับกันในบทบาทนักกีฬาที่ดี พยายามฝึกฝนตนเองเพื่อชัยชนะตามกติกาอยู่เสมอ สำหรับ สหรัฐอเมริกา โซเวียตรัสเซีย และสาธารณรัฐ ประชาชนจีนต่างก็เสริมสร้างประชากรด้วยการกีฬา ทั้ง ยังพยายามแผ่ขยายให้มีการแข่งขันกีฬา ระหว่างประเทศต่าง ๆ ทั้งภายในค่ายของตนเอง และใช้เป็น เครื่องฟื้นฟูสัมพันธไมตรีระหว่างค่ายด้วย ดังเช่น กีฬาป้องกัน ของสาธารณรัฐประชาชนจีน กับ สหรัฐอเมริกา การแข่งขันหมากรุกระหว่างสหภาพ โซเวียตรัสเซีย กับสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

ในส่วนของประเทศไทยนั้น มยุรี ศุภวิบูลย์ (2519 : 1-6) ได้ให้ความคิดเห็นว่า การกีฬา หรือพลศึกษาเริ่มมาตั้งแต่เมื่อใด ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด เพียงแต่สันนิษฐานว่าคงเกิดมาพร้อมกับ ความเป็นชาติไทย ในสมัยก่อนกรุงสุโขทัยราว พ.ศ. 500 - 1780 คนไทยได้ใช้การกีฬาเพื่อความอยู่ รอดและการสงคราม กล่าวคือ สภาพแวดล้อมของสมัยนั้นคนต้องออกกำลังกายในการหาอาหาร ต่อสู้กับสัตว์ร้าย ป้องกันตัวและสู้กับภัยธรรมชาติ กิจกรรมที่ใช้เป็นประเภทวิ่ง กระโดด ขว้าง ปา ว้ายน้ำ และทำสงครามกับจีนเสมอ สมัยอาณาจักรน่านเจ้า พ.ศ. 1192 - 1797 มีการคัดเลือกบุคคล ที่มีบุคลิกภาพดีและสมรรถภาพทางกายดีเข้ารับราชการ ชายไทยทุกคนในสมัยนั้นต้องเป็นทหาร มีการฝึกการรบโดยการใช้อาวุธแบบจีน ฝึกความแข็งแรงและการต่อสู้ป้องกันตัว และในงานรัฐพิธี ก็ให้มีการเล่นพื้นเมืองที่สนุกสนานอีกด้วย

ในสมัยสุโขทัย (พ.ศ. 1781 – 1921) ระยะเวลา 140 ปี มีหลักฐานปรากฏในศิลาจารึกหลักที่ 1 ว่า ลักษณะคนสุโขทัยนั้นประกอบด้วย “ด้วยรู้ ด้วยหลาก ด้วยแก้ว ด้วยหาญ ด้วยแคะ ด้วยแรง หาคคนจักเสมอมิได้ อาจปราบฝูงข้าศึกมีเมืองกว้าง ช้างหลาย” การศึกษาในสมัยนั้นมีการคัดเขียนและอาศัยจากการเรียนเรื่องศาสนา โดยยึดคำอธิบายของครู อาจารย์เป็นสำคัญ ส่วนการสอนในเรื่องการต่อสู้ป้องกันตัว มีทั้งประเภทมือเปล่าและประเภทการใช้อาวุธต่าง ๆ มีการฝึกฝนการต่อสู้ป้องกันตัวและการบริหารร่างกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ นอกจากนี้ในด้านนันทนาการ พระองค์ทรงโปรดการเล่นว่าวอีกด้วย

ในระหว่างปี พ.ศ. 1893 – 2310 ช่วงเวลา 417 ปี ที่กรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานีมีกษัตริย์ปกครองถึง 34 พระองค์ บางสมัยก็ร่มเย็นมีสันติสุขดี แต่ในบางครั้งก็ต้องทำศึกสงครามกับประเทศใกล้เคียง เช่น พม่า เขมร เสมอ ๆ ดังนั้น เพื่อความไม่ประมาท ผู้ชายชาวกรุงศรีอยุธยาจึงต้องมีการฝึกฝนความชำนาญในการสู้รบและการป้องกันตัวโดยมีผู้อาวุโสเป็นผู้สอน เริ่มจากในวังก่อนแล้วจึงออกมาสู่บุคคลภายนอก สมเด็จพระนเรศวรมหาราช (พ.ศ. 2133-2148) เป็นกษัตริย์ที่มีฝีมือเข้มแข็งเป็นนักรบ นักกีฬามีความสามารถมากในการสู้รบบนหลังช้าง หลังม้า ง้าว ศาสตราวุธ และพระแสงปืน ในสมัยนี้มีทหารที่มีฝีมือในการสงครามมาก พระองค์ทรงเลือกหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกับพระองค์ขึ้นที่เป็นลูกหลานเหล่ากอข้าราชการทั้งเมืองเหนือเมืองใต้เอามาทรงใช้สอยฝึกหัดตัวเองให้มีความสามารถกล้าหาญเฉพาะตัวมากขึ้น ด้วยทหารกลุ่มนี้พระองค์ทรงตั้งการรบแบบกองโจร เรียกว่ากองเสือป่าแวมอง สำหรับฝึกหน่วยจู่โจม และคนกลุ่มนี้ต่อมาได้มีบทบาทในการกอบกู้เอกราชจากพม่าในปี พ.ศ. 2127 แผ่นดินสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199-2231) บ้านเมืองจีนจึงมีความสงบร่มเย็น และสิ่งที่ติดตามมาก็คือการกีฬาได้รับการส่งเสริมมาก กีฬาที่นิยมในสมัยนั้นคือ การแข่งเรือ ชกมวย คล่องช้าง ฝึกทหาร ซึ่งกีฬาเหล่านี้ได้ตกทอดถึงชนในแผ่นดินสมัยต่อมา ในสมัยพระเพทราชาที่ยังทรงโปรดให้มีการแข่งว่าวเพิ่มขึ้นด้วย รัชสมัยพระสรรเพชญ์ที่ 8 หรือ พระเจ้าเสือ บ้านเมืองสนุกสนานเพราะพระมหากษัตริย์ทรงโปรดการกีฬาหลายอย่าง คือ การคล่องช้าง ตกเบ็ด มวย แข่งเรือ พระองค์ทรงโปรดการชกมวยมากถึงกับปลอมพระองค์ไปชกมวยกับชาวบ้านเสมอ ๆ ในตอนปลายสมัยอยุธยา มีนักมวยสมัครเล่นอยู่ 2 คน คือ นายขนมต้มซึ่งไปชกมวยชนะพม่า 10 คน ต่อหน้าพระเจ้ากรุงอังวะ และพระยาพิชัยดาบหัก ซึ่งมีความสามารถในวิชามวยไทย กระบี่กระบอง ยิมนาสติก ซึ่งเรียนจากจีน ด้วยเหตุที่มีฝีมือและความสามารถนี้เองที่ทำให้พระยาพิชัยดาบหักได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองพิชัยในสมัยกรุงธนบุรี

สมัยกรุงธนบุรี (พ.ศ. 2310 – 2324) ในระยะนี้บ้านเมืองอยู่ในสภาพที่ไม่เรียบร้อย เพราะมีการทำสงครามบ่อย ๆ พระเจ้าตากสินมหาราชเป็นกษัตริย์ที่มีความสามารถในการทหาร พระองค์

เป็นนักรบที่เข้มแข็งสามารถกอบกู้อิสรภาพจากพม่าได้ มีการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว การปล้ำ การชกมวย กระบี่กระบอง เพื่อนำไปใช้ในการทหาร

กรุงรัตนโกสินทร์ (พ.ศ. 2325-ปัจจุบัน) ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นระหว่างรัชกาลที่ 1-3 ประเทศไทยยังต้องทำสงครามกับประเทศใกล้เคียงเสมอ ในระหว่างปี 2325 - 2528 ไทยต้องรบกับพม่าถึง 10 ครั้ง ซึ่งสงครามสมัยนั้นต้องใช้การต่อสู้ป้องกันตัวประเภทกระบี่กระบอง ดาบและมวยไทย รัชกาลที่ 2 ทรงโปรดการเล่นกระบี่กระบองเพราะปรากฏอยู่ในวรรณคดีที่พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์หลายเรื่อง เช่น ในเรื่อง อิเหนา มีข้อความที่แสดงให้เห็นความสนใจในการกีฬาของประชาชน ความสามารถของผู้เล่น กีฬาที่ปรากฏคือ มวย กระบี่กระบอง เป็นต้น

เมื่อถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีชาวยุโรปเข้ามาสร้างสัมพันธไมตรีทางการทูตและการค้ามาก เช่น ชาวอังกฤษและชาวฝรั่งเศส เป็นต้น ทำให้อารยธรรมตะวันตกได้เริ่มแพร่เข้ามาในประเทศไทย พระองค์ทรงหัดขี่ม้า ยิงปืนอย่างฝรั่ง และหัดกระบี่กระบองตามแบบไทยเดิม ครั้นถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว การกีฬาได้รับการทำนุบำรุงให้กว้างขวางขึ้น โดยมุ่งให้มีการพลศึกษาเพื่อประชาชนได้มีความแข็งแรงและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา พระองค์เองได้เห็นความสำคัญของการพลศึกษาดังเช่นในกระแสพระราชดำรัสแก่ผู้จบการศึกษาทั้งหลายและพลเรือน ณ พระตำหนักสวนกุหลาบ พ.ศ. 2425 มีใจความว่า “การทหารมีความจำเป็นและสำคัญในการรักษาป้องกันบ้านเมือง ถ้าไม่มีทหารที่เข้มแข็งก็จะรักษาบ้านเมืองยาก จำเป็นต้องมีทหารที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพสูง แต่ไซ้จะต้องมีทหารแต่เพียงอย่างเดียว ปัจจุบันต้องการผู้มีความรู้ทางพลเรือนที่มีความสามารถ สติปัญญาดี สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ เป็นกำลังสำคัญของชาติด้วย” จากพระราชดำรัสดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าในระยะเวลาก่อนการปกครองของพระองค์ประเทศชาติต้องการทหารและประชาชนที่มีสติปัญญา ความสามารถ มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เพราะทหารมีบทบาทต่อการปกครองของไทยตลอดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงเริ่มให้มีการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าเมื่อปี พ.ศ. 2430 กิจกรรมที่บรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนมีการวิ่งตอนเช้า ฝึกกายบริหาร คัดตบคือ ยืดหยุ่นหรือยิมนาสติก ฟันดาบ กีฬาไทย วายน้ำ สอนโดยครูชาวไทยและชาวต่างประเทศ เมื่อพระองค์เสด็จกลับจากประพาสยุโรปเมื่อปี พ.ศ. 2440 พระองค์ได้นำแบบอย่างการกีฬาจากกลุ่มประเทศยุโรป เข้ามาในประเทศไทย กิจกรรมที่นำเข้ามาคือ โครเกตต์ แบดมินตัน เทนนิส ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล และมวยสากล โดยนำมาเล่นในเขตพระราชวังก่อนแล้วจึงค่อยแพร่หลายออกสู่ประชาชน และในขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงส่งเสริมกีฬาไทยด้วยทรงตั้งสถานที่ซ้อมมวย “มวยหลวง” เพื่อควบคุมฝึกฝน จัดการแข่งขันและเผยแพร่กีฬาไทย เช่น กระบี่กระบอง ดาบ ตะกร้อ แข่งเรือ กีฬาพื้นเมือง โปรดให้มีการแข่งว้าวและมีการเขียน “กติกาว่าวสนามหลวง ร.ศ. 125” ขึ้น รวมทั้งได้มีการตั้งสมาคม “กีฬาสยาม”

ดำเนินงานด้านกีฬาไทยทั่วไป และในรัชสมัยของพระองค์นั้น ได้มีการแข่งขันกีฬานักเรียนขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2440 ให้มีการแข่งขันทั้งนักเรียนและครู แบ่งครูแข่งขันเป็น 2 รุ่น คือ รุ่นอายุต่ำกว่า 30 ปี และรุ่นอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป และให้มีการแข่งขันกีฬาประชาชนด้วย ในปี พ.ศ. 2444 นั้นเองได้จัดให้มีการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนเพิ่มขึ้น โดยระบุดิถีธรรมขึ้นสำหรับครู และนักเรียนใช้ในการเล่นเพื่อขัดเกลาสันดานให้เกิดคุณความดี 4 อย่าง คือ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา สามัคคี อจหาญ ชันติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทรงเห็นประโยชน์ของการพลศึกษาและการกีฬาที่มีต่อการปกครองบ้านเมือง

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงเห็นความสำคัญของการพลศึกษา ซึ่งจะเห็นได้จากคำปรารภว่า “ฉันต้องการคนหนุ่ม ต้องการคนแข็งแรง ต้องการคนใจสะอาดเพื่อจะได้สู้กับเหตุการณ์บ้านเมืองในอนาคต” จึงส่งเสริมพลศึกษาและกีฬาโดยให้มีการสอนพลศึกษาในชั่วโมงเรียน และจัดกาแข่งขันกีฬาในหมู่นักเรียน ทหาร และประชาชนทั่วไป ทรงตั้งการลูกเสือขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2454 โดยมีจุดประสงค์เพื่อมุ่งให้เยาวชนได้รู้จักบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาเพื่อฝึกความอดทน แข็งแรง มีความสามัคคี และมีระเบียบวินัย สามารถทำกิจกรรมให้ส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ กิจกรรมลูกเสือในสมัยแรกประกอบด้วย การอยู่ค่ายพักแรม ว่ายน้ำ ยิงปืน วิชาลูกเสือ ฟุตบอล บริหารกายและรวมพลซ้อมรบ การลูกเสือซึ่งส่วนใหญ่ใช้การพลศึกษาเข้าไปด้วยนั้นได้มีบทบาทต่อการศึกษาเรื่อยมา จนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ในปี พ.ศ. 2478 จอมพลแปลก พิบูลสงคราม ได้คิดตั้งยุวชนทหารขึ้นเพื่อใช้ฝึกเด็กชายตั้งแต่อายุ 15 ปีขึ้นไปที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียน โดยให้เรียนระเบียบทหาร วินัย ความแข็งแรง สมรรถภาพทางกาย และการช่วยตนเอง จุดประสงค์ก็เพื่อให้ประชาชนทุกคนในชาติพร้อมทุกเมื่อที่จะป้องกันประเทศ และเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาที่จะต้องมาฝึกวิชาทหารในตอนเป็นผู้ใหญ่อีก ซึ่งการศึกษาก็ต้องใช้เวลานาน ในปี พ.ศ. 2485 ซึ่งขณะนั้นประเทศไทยตกอยู่ในภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 กองการลูกเสือจึงได้ร่วมมือกับกระทรวงกลาโหมจัดทำพระราชบัญญัติยุวชนแห่งชาติขึ้น โดยได้พิจารณาปรับปรุงหลักสูตรลูกเสือและยุวชนทหารให้ต่อเนื่องกัน ในการนี้ กองลูกเสือได้ร่วมมือกับกรมยุวชนทหารกระทรวงกลาโหม ได้ช่วยเหลือราษฎรที่ถูกอุทกภัย ช่วยสร้างหลุมหลบภัยทางอากาศ และในปี พ.ศ. 2486 สถาผู้แทนราษฎรได้ประกาศพระราชบัญญัติยุวชนแห่งชาติ และตั้งองค์การยุวชนแห่งชาติเป็นทบวงการเมืองในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี ซึ่งการนี้ยุวชน ได้มีบทบาทในการป้องกันประเทศชาติอย่างแท้จริงอีกด้วย ภายหลังจากเมื่อประเทศเสรีจากภาวะสงคราม และอยู่ในระยะฟื้นฟูประเทศ รัฐบาลเริ่มไฝ่หาพันธมิตร จึงจัดให้มีการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ตามคำเชิญเพื่อเป็นการสร้างมิตรภาพและความเข้าใจอันดี เช่น การเข้า

ร่วมแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก กีฬาภาคพื้นแหลมทอง กีฬาเอเชียนเกมส์ และกีฬาประเภทต่าง ๆ เป็นต้น

5.3.1. กีฬากับความมั่นคงของชาติช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1
จะเห็นได้ว่าการกีฬานั้นเกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติเป็นอย่างมาก ตั้งแต่โบราณกาล ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า นโยบายของภาครัฐด้านการกีฬาช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 นั้นมิได้กล่าวไว้โดยตรงในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภา มติของที่ประชุมคณะรัฐมนตรี หรือกฎหมายอื่นใด แต่จะมีการกำหนดโดยตรงจากชนชั้นนำของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นผู้นำประเทศ คณะรัฐมนตรี กรรมการบริหารองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยและการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นกรณีไป ซึ่งภารกิจด้านความมั่นคงจะมีกองทัพเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ เป็นหลัก (ประธานคณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2547)

5.3.1.1. กีฬากับความมั่นคงด้านอธิปไตยของประเทศ

กีฬาได้ถูกนำไปใช้ในทุกเหล่าทัพเพื่อเพิ่มความเข้มแข็งแก่กำลังพล ให้มีความพร้อมอยู่เสมอ และนอกจากนี้แล้วยังมีกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ ทั้งทางตรงและทางอ้อม มากบ้างน้อยบ้าง ตามความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์และพื้นที่ (เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547) ต่อมาในระยะหลัง แต่เป็นช่วงก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติก็ได้มีนโยบายนำเอากิจกรรมกีฬาเข้าไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ โดยเฉพาะตามพื้นที่ชนบทที่เคยมีวิกฤตการณ์ด้านความมั่นคง เช่น โครงการฟื้นฟูกีฬาส่วนภูมิภาค (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2523 : 20) โครงการพัฒนากีฬาเคลื่อนที่สู่ชนบท (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2532 : 23) โดยมีองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งต่อมาก็คือ การกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานหลักในการรับผิดชอบ (ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547)

5.3.1.1.1 กีฬากับการทหาร และกำลังพลของชาติ

อย่างไรก็ตามมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้เห็นว่ากีฬามีความสำคัญต่อความมั่นคงของชาติมาก และโดยตรงคือด้านการสร้างความเข้มแข็งให้กับกำลังคน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความมั่นคงของชาติ เพราะกำลังคนเป็นชุมกำลังทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ การทหาร และสังคม จิตวิทยา กำลังคนในที่นี้มีได้หมายความว่า จะมีจำนวนมากแต่เพียงอย่างเดียว แต่ได้ครอบคลุมถึงศักยภาพ ความสามารถ มีวินัย มีสุขภาพดี รักชาติ เป็นต้น (สมประสงค์ น่วมบุญลือ, 2520 : 7) เป็นไปในทำนองเดียวกันกับที่พร้อม ไกรสรธรรม (2522 : 4) กล่าวไว้ว่า การกีฬาส่งเสริมให้ประชาชนมี

สุขภาพกายและสุขภาพจิตดี รวมถึงอบรมบ่มนิสัยบุคคลให้มีระเบียบวินัยดีตามไปด้วย ฉะนั้น เมื่อประเทศชาติมีบุคคลที่แข็งแรง สุขภาพกาย สุขภาพจิตดี รวมทั้งมีประชาชนที่มีระเบียบวินัยดี ประเทศนั้นจะเจริญ และมีความมั่นคง

การกีฬาของไทยเราตั้งแต่สมัยโบราณกาล ใช้เพื่อการฝึกปรือให้ร่างกายเข้มแข็ง ฝึกปรืออาวุธต่าง ๆ ไว้เพื่อป้องกันตัวเอง หมู่คณะและประเทศชาติ ตามหลักการที่ว่าความมั่นคงแห่งชาตินั้นขึ้นอยู่กับปริมาณและคุณภาพของพลเมืองเป็นสำคัญ พลเมืองเป็นกำลังสำคัญของประเทศและเป็นปัจจัย กำลังอำนาจแห่งชาติ ประเทศใดมีพลเมืองมากและประกอบด้วยพลเมืองที่มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ประเทศนั้นย่อมมีกำลังผลิตสูงและมี กำลังทหารที่เข้มแข็งด้วย ทางทหารนั้นต้องการชายหญิงที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์เช่นเดียวกับ นักกีฬา ซึ่งนักกีฬาเป็นผู้มีระเบียบวินัยที่ดี ดังนั้นหากชาติต้องการตัวเมื่อใดก็จะเป็นกำลังของชาติ ได้ทันที นักกีฬาที่ดีจะเป็นผู้ที่มีความทรหด อุตุน เข้มแข็ง ซึ่งเป็นการง่ายที่จะฝึกฝนต่อให้เหมาะแก่ การเกษตร เพื่อป้องกันต่อสู้อริราชศัตรู การกีฬาบางชนิดสามารถนำไปใช้ในการต่อสู้กับข้าศึกศัตรู ได้ทันที ชาติใดมีประชากรที่มีน้ำใจนักกีฬา ไม่ว่าจะเพศใด วัยใด แล้วย่อมได้รับการยกย่องเป็นที่เกรง ขาม แก่ศัตรู และก็จะชนะสงครามได้ในที่สุด (ประยูรธ โกศลยุทธสาร, 2519 : 28-48) โดยนโยบาย หรือการให้ความสำคัญด้านการกีฬากับความมั่นคงของชาติในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการ กีฬาแห่งชาตินั้น จะมุ่งเน้นไปที่ความเข้มแข็ง ทั้งสุขภาพกายและจิตใจของประชาชน และโดยเฉพาะ อย่างยิ่ง บุคลากรของกองทัพที่ต้องมุ่งเน้นเป็นพิเศษ (ผู้อำนวยการกององค์กรกีฬา การกีฬาแห่ง ประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547 และที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547)

5.3.1.1.2. กีฬากับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

อีกประเด็นหนึ่งที่สนับสนุนว่าการกีฬาช่วยส่งเสริมด้านความมั่นคงของชาติ คือ ในด้าน การเมืองระหว่างประเทศ หรือความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั่นเอง กล่าวคือ กีฬาช่วยส่งเสริมให้ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นไปด้วยดีทั้งประเทศเพื่อนบ้าน และต่างภูมิภาค (พร้อม ไกรสรธรรม, 2522 : 4) หรือแม้แต่การจัดการแข่งขันกีฬาที่เป็นระดับมหกรรมไม่ว่าจะเป็น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ ก็มีวัตถุประสงค์ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ซึ่งจะส่งผลต่อความมั่นคงของชาติ แต่ละชาติที่ เข้าร่วมรวมอยู่ด้วย (เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547) กีฬาถูกนำมาใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยเฉพาะระหว่างประเทศโลกเสรี กับคอมมิวนิสต์ ซึ่งเคยมีความขัดแย้งกันทางอุดมการณ์อย่างรุนแรงโดยเริ่มต้นที่ “นโยบาย ปิงปอง

การทูต” ที่สหรัฐอเมริกานำมาใช้กับจีนอย่างได้ผลดียิ่ง และต่อมาไทยเราก็นำเอานโยบายเช่นนี้ มาปฏิบัติกับจีนเช่นเดียวกัน ก่อนที่จะนำไปสู่ความสัมพันธ์อันดีในด้านอื่น ๆ (สันติภาพ เศรษฐกิจ, 2543 : 1-2) ครอบคลุมจนถึงปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของบุคคลในวงการกีฬาหลายฝ่ายด้วยกัน (ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547 และผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547)

นอกจากการแข่งขันกีฬาเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศแล้ว ยังมีกิจกรรมกีฬาด้านอื่น ๆ ที่ได้นำมาเสริมสร้างในส่วนนี้เช่นกัน ได้แก่ โครงการช่วยเหลือเพื่ออบรมผู้ฝึกสอนจากประเทศจีน (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2524 : 21) โครงการแลกเปลี่ยนบุคลากรทางการกีฬาระหว่างประเทศกับประเทศสหภาพโซเวียต และการส่งนักแสดงยิมนาสติกของสหภาพโซเวียตมาร่วมแสดงในงานสัปดาห์กีฬาสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี ด้วย (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, 2526 : 33-36) ภายหลังจากนี้แล้วยังมีการส่งการแสดงยิมนาสติกมาแสดงตามต่างจังหวัดของไทยอีกหลายครั้ง รวมทั้งช่วยส่งผู้ฝึกสอนกีฬา เช่น ยกน้ำหนัก มวยสากลสมัครเล่น มาทำการฝึกสอนในไทยอีกเช่นกัน (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2529 : 19)

ในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 มาใช้นั้น นโยบายด้านการกีฬาของรัฐบาลที่มีต่อความมั่นคงของชาติโดยตรงนั้น ไม่มี แต่จะมีปรากฏอยู่โดยอ้อมเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากในช่วงแรกดังกล่าวกิจกรรมด้านความมั่นคงจะอยู่ในความรับผิดชอบของทหารเป็นหลัก และเมื่อศึกษาจากข้อมูลต่าง ๆ จะพบว่ากีฬานั้นถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความมั่นคงของชาติได้ทางหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเสริมสร้างความแข็งแรง เข้มแข็งทั้งสุขภาพกายและจิตใจของประชาชนและกำลังพลในเหล่าทัพให้เตรียมพร้อมอยู่เสมอในการที่จะป้องกันหรือรักษาอธิปไตยของประเทศ การใช้กีฬาเข้าไปให้ชุมชนหรือสังคมได้เสริมสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ และการใช้กีฬาในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกันและเคยมีความขัดแย้งกันรุนแรง ให้กลับกลายเป็นมิตรภาพ ทำให้ลดความขัดแย้งและภัยจากสงครามที่รุนแรงและยาวนานลงไป เป็นการเสริมสร้างความมั่นคงของชาติที่ดีอีกทางหนึ่งเช่นกัน

5.3.2. กีฬากับความมั่นคงของชาติช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา

ความมั่นคงของชาติในอดีตจะมุ่งเน้นถึงผลประโยชน์ของชาติ กำลังของชาติ ในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจด้านสังคมจิตวิทยา ด้านการทหาร ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม (กองบัญชาการทหารสูงสุด กรมยุทธศึกษา, 2543 :

232-233) ซึ่งต่อมาหลังยุคสงครามเย็น สถานการณ์ของความมั่นคงทั่วโลกเปลี่ยนแปลงไป ยุคนี้เป็นยุคของโลกไร้พรมแดน เป็นยุคโลกาภิวัตน์ กระบวนทัศน์ด้านความมั่นคงจึงเปลี่ยนแปลงไปด้วย สุรชาติ บำรุงสุข (2546 : 1-17) ประเด็นและปัญหาความมั่นคงใหม่ที่รัฐบาลไทยต้องเผชิญ ได้แก่ ปัญหาความมั่นคงด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหาการย้ายถิ่นของประชากร ปัญหาความมั่นคงด้านข่าวสาร ปัญหาความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ปัญหาความมั่นคงกับการแพร่กระจายของโรคเอดส์ ปัญหาด้านวัฒนธรรมและกลุ่มชาติพันธุ์ ปัญหาความมั่นคงกับแรงงานต่างชาติ ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ ปัญหาการแพร่กระจายของยาบ้า ปัญหาความมั่นคงของมนุษย์ ปัญหาสงครามน้ำ ปัญหาด้านเอกราชชาตินิยม และการต่อต้านตะวันตก เป็นต้น

นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทย ช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา มีความเกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติและได้มีสาระสำคัญที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติในหลาย ๆ ด้าน สอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทในปัจจุบัน ในนโยบายระดับต่าง ๆ ดังนี้ กล่าวคือ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ถึง ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2530-ปัจจุบัน) ได้กล่าวถึงภารกิจด้านการกีฬาไว้อย่างกว้าง ๆ ว่ากีฬามีความสำคัญในการ พัฒนาคุณภาพของคน ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาประเทศด้วย สนับสนุนให้ประชาชนทุกระดับมีกิจกรรม กีฬากันโดยทั่วกัน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค นอกจากเรื่องสุขภาพ การพัฒนาชาติแล้วยังมีใน เรื่องการส่งเสริมความสามัคคี คุณธรรม ระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ใช้เวลาว่างให้เป็น ประโยชน์ ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลไกทางสังคมในทุกระดับนั่นเอง (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2530, 2535, 2540 และ 2545) ซึ่งใน คำแถลงนโยบายของรัฐบาล ต่อรัฐสภาของรัฐบาลแต่ละคณะ ด้านการกีฬามีสาระสำคัญที่กล่าวถึงกีฬาอย่างกว้าง ๆ ในทำนองเดียวกัน และสอดคล้องกับแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (นันทพันธ์ ภัคดิพคุณแดน, 2543 และกวี วงศ์พูน, 2544)

ในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติตั้งแต่ฉบับที่ 1 จนถึงฉบับปัจจุบัน คือ ฉบับที่ 3 นั้น ได้มีสาระสำคัญที่เป็นไปในทางเดียวกันเป็นส่วนใหญ่และจะล้อตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งสาระสำคัญของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติทั้งสามแผนสามารถนำเสนอได้โดยภาพรวมดังนี้ คือ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531, 2540, 2545) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติมุ่งเน้นให้ประชาชน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนมีเจตคติที่ดีในการกีฬา สามารถเล่นกีฬาได้ คูกีฬาเป็น มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา สามารถนำทักษะด้านการออกกำลังกายและกีฬาไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ห่างไกลยาเสพติด อีกทั้งกีฬายังสร้างความสามัคคี สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุขและสมานฉันท์ มุ่งสร้างสรรค์สังคมไทยให้มีความเข้มแข็ง เคารพกติกาเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยอย่างมีความสุข

ส่วนในด้านนโยบายรูปแบบอื่น ๆ อันได้แก่ มติของที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (มติ ครม.) ในด้านการกีฬาที่มีออกมาหลายเรื่องด้วยกัน ซึ่งถือได้ว่ามากกว่าในช่วงเวลาก่อนที่จะมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (มนตรี ไชยพันธ์, 2546 : 38-51) มติ ครม. ที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับ ความมั่นคงของชาติในด้านต่าง ๆ นั้น ได้แก่ มติ ครม. ที่เกี่ยวข้องกับการนำเงินจากสลากกินแบ่งรัฐบาลมาใช้เพื่อพัฒนาการกีฬาของชาติ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2539 ที่มีการมุ่งเน้นนำการกีฬา กระจายไปทั่วทุกจังหวัดในภูมิภาคของประเทศไทยในกิจกรรมด้านต่าง ๆ ในงบประมาณทั้งสิ้น สองพันล้านบาท ซึ่งเป็นการใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการสร้างความสามารถและความมั่นคงของชาติ ในทางอ้อมนั่นเอง ในด้านอื่น ๆ ได้แก่ มติของที่ประชุมที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือด้านกีฬากับ ต่างประเทศ เช่น ประเทศเกาหลีใต้ การจัดกีฬาหรือส่งเสริมกีฬาให้กับคนกลุ่มน้อยของประเทศ เช่น กีฬาคนพิการ เด็กด้อยโอกาสในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นต้น (มนตรี ไชยพันธ์, 2546 : 38-51) ซึ่งเกี่ยวกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาตินั้น ทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและ กีฬาก็ยังได้กล่าวว่าจะทำภารกิจให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเช่นกัน ดังที่ว่า “สำหรับ นโยบายของผมนจะพยายามส่งเสริมกีฬาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติและทิศทางใน การดำเนินการด้านการกีฬาในช่วงนี้จะมุ่งเน้นการสร้างสุขภาพและส่งเสริมประชาชนให้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาทั่วประเทศ” (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2546 : 22-23) ด้วยเหตุที่ว่ากีฬาสามารถ สร้างเสริมคุณภาพให้กับคนแล้วคนที่มีความจะไปช่วยกันพัฒนาชาติ หรือเสริมสร้างความมั่นคง ของชาติในด้านต่าง ๆ อีกที

5.3.2.1. กีฬากับความมั่นคงด้านอธิปไตยของประเทศ

5.3.2.1.1. กีฬากับการทหารและกำลังพล

นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา ยังคงมีส่วนในการสร้างความมั่นคงของชาติในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านรักษาอธิปไตย ของชาติที่ดีและความมั่นคงด้านสังคมที่ดี ในด้านการทหารและกำลังพลยังคงมุ่งเน้นส่งเสริมให้กีฬา มีส่วนช่วยเสริมสร้างความแข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตใจ ให้พร้อมต่อการป้องกันประเทศอยู่ตลอดเวลา โดยมีการฝึกฝน ฝึกซ้อมกีฬา การต่อสู้ การใช้อาวุธต่างๆอยู่เสมอ รวมทั้งมีการแข่งขันกีฬาทั้ง ภายในหน่วยและระหว่างหน่วยอยู่เสมอเช่นกัน นอกจากนี้แล้วยังมีการส่งเสริมให้มีกีฬาเพื่อมวลชน ลงไปทุกพื้นที่ในประเทศแล้วในช่วงปัจจุบันยังมีการนำกีฬามาใช้ในการแก้ไขปัญหาคความมั่นคงใน พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์, 2547) ซึ่งทางกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้รับนโยบายจากการ สั่งการของนายกรัฐมนตรีโดยตรง ให้มีการจัดทำแผนด้านการกีฬาเข้าไปคลี่คลายสถานการณ์ใน พื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้สอดคล้องในการใช้กีฬาเป็นเครื่องมือหนึ่งในการแก้ไข

ปัญหาในพื้นที่ดังกล่าว โดยเชื่อว่ากีฬาสามารถสร้างความสามัคคี และสร้างสังคมที่ดีได้ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญมากโดยรัฐมนตรีฯ ได้มอบหมายให้การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงรับเรื่อง ไปเพื่อประสานงานกับปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อดำเนินการในด้านของงบประมาณ และแผนการดำเนินงานต่าง ๆ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, เว็บไซต์, 24 มีนาคม 2547) ซึ่งที่จริงแล้วก็เคยมีการนำโครงการกีฬาไปจัดในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในช่วงเวลาที่ผ่านมาแต่มีกิจกรรมไม่มากนัก และมีได้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันเพราะขาดงบประมาณสนับสนุน (ที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2547 และหัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน กองนโยบายและแผน การกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547)

การแก้ไขปัญหาวิกฤติการณ์จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น นำการกีฬาเข้าร่วมเป็นเครื่องมือหนึ่งในการดำเนินงานร่วมกับงานด้านการเมือง การทหาร (นายกสมาคมการค้าเครื่องกีฬา, สัมภาษณ์, 9 มิถุนายน 2547) โดยรวมแล้วการกีฬามีความสำคัญต่อการสร้างความมั่นคงของชาติโดยเฉพาะเข้าร่วมในการแก้ไขปัญหาวิกฤติการณ์จังหวัดชายแดนภาคใต้ (นายกสมาคมนักข่าวช่างภาพกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2547 และผู้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547)

5.3.2.1.2. กีฬากับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน เป็นการสร้างมิตรภาพที่ดี ทำให้ลดความขัดแย้งที่มีต่อกัน ความมั่นคงด้านการป้องกันรักษาอธิปไตยของชาติก็อยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ ประเทศไทยจึงใช้กีฬาเป็นสื่อสร้างความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งด้านการจัดการการแข่งขันกีฬาและในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การให้ความช่วยเหลือด้านการกีฬาแก่ประเทศเพื่อนบ้าน อันได้แก่ การทำ บันทึกความร่วมมือเพื่อช่วยเหลือด้านการกีฬาต่อกันของไทย ที่มีต่อลาวกับพม่า ซึ่งต่อไปจะดำเนินการกับ กัมพูชา เวียดนาม และมาเลเซีย (เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547) ส่วนประเทศที่ไม่มีพรมแดนติดกัน แต่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไทยเราก็ให้ความช่วยเหลือเช่นกัน อันได้แก่ ประเทศติมอร์ตะวันออกที่ทางรัฐบาลคณะของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ให้การสนับสนุนอุปกรณ์กีฬา เพื่อเตรียมนักกีฬาเข้าแข่งขันกีฬาซีเกมส์ นอกจากนี้รัฐบาลไทยยังให้การสนับสนุนอุปกรณ์กีฬาแก่ประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ อีก เช่น พม่า ลาว และบังคลาเทศ เป็นต้น (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2546 : 33) และ

การจัดกิจกรรมกีฬาไม่ว่าจะเป็นการแข่งขัน หรือการเล่นกีฬาระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดกันก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ

ด้านการรักษาอาชีพได้เช่นกัน อาทิ โครงการก่อสร้างสนามกีฬาที่จังหวัดสระแก้ว ซึ่งทางการกีฬาแห่งประเทศไทยได้รับงบประมาณจาก โครงการโอลิมปิกเอเชีย (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2546 : 1-2) เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับจัดกิจกรรมกีฬาทั้งภายในจังหวัดและประเทศเพื่อนบ้าน (ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547)

โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและความร่วมมือระหว่างประเทศเศรษฐกิจตามแนวชายแดน โดยกิจกรรมท่องเที่ยวด้วยจักรยานที่รับผิดชอบโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นกิจกรรมที่มีทั้งการท่องเที่ยวที่แฝงรูปแบบของการออกกำลังกายด้วยกีฬาจักรยานไว้ด้วย โดยเป็นความร่วมมือของ 4 ประเทศ คือ ไทย พม่า ลาว และกัมพูชา (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2547 : 2) ในบางพื้นที่ที่เป็นชายแดน และมีจุดผ่านแดนสำหรับข้ามไปมาหาสู่กันก็จัดกิจกรรมวิ่งข้ามพรมแดน(เดลินิวส์, 20 มิถุนายน 2547 : 24)เช่นพรมแดนของไทยกับลาวและข้ามพรมแดนของไทยกับพม่า เป็นต้น (เลขาธิการคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2547)

ในพื้นที่ซึ่งเป็นจังหวัดชายแดนและมีพรมแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านก็จะมีการจัดกิจกรรมกีฬา เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความมั่นคง (ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผนการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2547และผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547)

5.3.2.2 กีฬากับความมั่นคงของชาติด้านสังคม

นอกจากนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาจะถูกนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างความมั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการรักษาอาชีพได้ของชาติแล้ว ในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมานั้น นโยบายสาธารณะด้านการกีฬายังช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติด้านสังคมมากยิ่งขึ้นอีกด้วย นโยบายสาธารณะด้านการกีฬาที่เป็นแผนแม่บทในภารกิจด้านการกีฬาของรัฐนั้นก็คือ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ซึ่งมีการใช้มาแล้วทั้งสิ้น 3 ฉบับ นั่นเอง แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ซึ่งสาระสำคัญของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาตินั้นจะมุ่งให้ประชาชนและเยาวชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย ทุกพื้นที่ได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง ตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีคุณธรรม จริยธรรมระเบียบวินัย นำใจนักกีฬา เคารพกฎ กติกา และปฏิบัติตามระเบียบของสังคม สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีความสุข และใช้กีฬาเป็นสื่อในการลดปัญหาสังคม โดยเฉพาะสิ่งเสพติด (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531, 2540, 2545)

5.3.2.2.1. การกีฬากับการแก้ไขปัญหายาเสพติด

ปัญหาสังคมด้านยาเสพติดในประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนา และขยายตัวมากขึ้น จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี และรัฐบาล ได้ตระหนักถึงความรุนแรงของปัญหานี้ จึงมีนโยบายที่จะยับยั้งและขจัดปัญหานี้ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว โดยออกนโยบายควบคุมปัญหายาเสพติด ไม่ให้ขยายตัวมากขึ้นและลดลงไปในที่สุด เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ และเพื่อการพัฒนาของประเทศ (สมศักดิ์ พุ่มมาก, 2543 : 1) การกีฬา ได้ถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือหนึ่งในการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติเนื่องจากการเป็นที่ยอมรับกันว่ากีฬาจะเป็นหนทางหนึ่งจะสามารถระงับการแพร่ขยายของยาเสพติด ซึ่งเป็นมหันตภัยของชาติได้ โดยการส่งเสริมให้ประชาชนและเยาวชนหันมาเล่น และสนใจการกีฬากันให้มาก (คณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร, 2542 : 7) โดยปกติแล้วที่ผ่านมามีการกีฬา ก็จะถูกนำไปใช้เพื่อส่งเสริมสุขภาพ และแก้ไขปัญหายาเสพติด เช่น ปัญหาวัยรุ่น ปัญหายาเสพติด ซึ่งเป็นปัญหาที่มีมาช้านาน แต่ไม่มากเท่าในปัจจุบัน (เจ้าหน้าที่ สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์สำนักงาน ปลัด กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547) รูปแบบของกิจกรรมกีฬาที่ทางภาครัฐจัดให้ในช่วงที่ผ่านมายังไม่มากเท่าที่ควร หากส่งเสริมกันให้มีกิจกรรมอย่างพอเพียงแล้วจะเป็นการส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และห่างไกลจากยาเสพติด (หัวหน้าฝ่ายนโยบาย และแผน กองนโยบายและแผนการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2547)

ต่อมารัฐบาลได้มีนโยบายในการจัดทำสำหรับเยาวชนเพื่อส่งเสริมสุขภาพอนามัยและเป็นวิธีหนึ่งในการป้องกันปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในปี พ.ศ. 2540 (สุพจน์ จิราพันธ์ และคณะ, 2543 : 1) โดยรูปแบบจะให้ส่วนราชการทุกหน่วยงานทั่วประเทศร่วมกันจัดสถานที่ งานกีฬา พร้อมทั้งอุปกรณ์กีฬาให้แก่เด็ก เยาวชน อุปรณ์ และผู้ฝึกสอน ให้มีการเปิดใช้สนามกีฬาของจังหวัด อำเภอ องค์การปกครองท้องถิ่น พื้นที่ว่างเปล่าในเขตของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจมาดัดแปลงเพื่อใช้ทำกิจกรรมกีฬาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยมุ่งเน้นช่วงเวลาหลังเลิกเรียน (15.30-20.00 น.) ซึ่งเป็นระยะเวลาเสี่ยงสูงที่จะทำให้เยาวชนของชาติไปรวมกลุ่มเสพยาเสพติด จึงพยายามดึงเวลาว่างดังกล่าวมาจัดกิจกรรมที่เยาวชนสนใจ รวมทั้งช่วยให้เยาวชนมีกิจกรรมทำในช่วงเวลาดังกล่าว รัฐบาลได้มอบหมายให้กระทรวงมหาดไทยเป็นหลักในการรับผิดชอบโครงการนี้อย่างทั่วถึงทุกจังหวัด และให้ร่วมกับอีกหลายหน่วยงาน เช่น การกีฬาแห่งประเทศไทย กรมพลศึกษา กระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น (สมศักดิ์ พุ่มมาก, 2543 : 2)

รัฐบาลคณะปัจจุบันภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้เล็งเห็นว่าปัญหายาเสพติดนั้นเป็นปัญหาที่รุนแรง และเรื้อรังจึงได้กำหนดใช้ยุทธศาสตร์พลังแผ่นดิน เพื่อเอาชนะ ยาเสพติดและให้ความสำคัญกับการนำเอากีฬามาเป็นเกราะป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

อย่างจริงจัง โดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมความเป็นเลิศทางการกีฬา และปฏิบัติการกิจ
 ขจัดปัญหายาเสพติดให้หมดสิ้นไปโดยเร็ว อีกทั้งยังมอบหมายให้รัฐมนตรีที่กำกับดูแลงานด้าน
 การกีฬารวมทั้งการกีฬาแห่งประเทศไทย รับนโยบายไปดำเนินการอย่างเร่งด่วน (การกีฬาแห่งประเทศไทย,
 2546 : 12-13) นอกจากการกีฬาแห่งประเทศไทยที่เป็นหน่วยงานภาครัฐซึ่งขับเคลื่อนในภารกิจ
 นี้แล้วยังมี หน่วยงานอื่น ๆ อีก อันได้แก่ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นหน่วยงานหนึ่งของ
 รัฐที่ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของนโยบายภาครัฐในการขจัดปัญหาเสพติดให้หมดสิ้นไปจาก
 แผ่นดิน จึงมีนโยบายให้ทุกหน่วยงานในสังกัดดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาด้านภัยยาเสพติด เพื่อให้
 นักเรียน นักศึกษา เยาวชน และประชาชนมีส่วนร่วมและเป็นพลังแผ่นดินของชาติ โดยใช้กิจกรรม
 เป็นสื่อ ซึ่งกิจกรรมกีฬาเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญในการสร้างคน สร้างสังคม และสร้างชาติ ดังคำกล่าว
 ที่ว่า “กีฬาสร้างคน คนสร้างชาติ” สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (สพก.) จัดโครงการ
 ลานกีฬาใต้ทางด่วนและโครงการกีฬาทั่วไทยด้วยภัยยาเสพติด ตั้งแต่ 1 กุมภาพันธ์ 2546 เพื่อส่งเสริม
 ให้เด็ก เยาวชน และประชาชนหันมาเล่นกีฬา นันทนาการและออกกำลังกายตามมติดังนโยบายที่
 มอบให้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็น CEO ด้านการกีฬาและรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดตาม
 นโยบายรัฐบาล ซึ่งได้ประกาศชัยชนะกับยาเสพติดเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2546 ที่ผ่านมา หน่วยงาน
 ภาครัฐอีกหน่วย หนึ่งในที่เป็นหลักในภารกิจนี้เช่นกันก็คือ สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการได้
 ดำเนินการโครงการ กีฬาทั่วไทยด้านภัยยาเสพติดขึ้น โดยเปิดโครงการตั้งแต่วันที่ 31 มกราคม 2546
 เป็นต้นมา จัดให้มีการประกาศสงครามกับยาเสพติดตามนโยบายของรัฐบาลและมอบให้ทุก
 สถาบัน วิทยาลัยพลศึกษา และโรงเรียนกีฬาทุกแห่งดำเนินการพร้อมส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษา
 เด็ก เยาวชน และประชาชนได้เล่นกีฬา นันทนาการและออกกำลังกาย จัดให้มีการสอนกีฬา การ
 แข่งขันกีฬาเพื่อเป็นการรณรงค์ ต่อต้านยาเสพติด โดยใช้กีฬาเป็นสื่อพร้อมจัดตั้งศูนย์กีฬาเพื่อ
 ประชาชนขึ้นตามประกาศของกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา โดยประสานให้กระทรวง ทบวง กรม
 จังหวัด ทุกจังหวัด และหน่วยงานทั้ง ภาครัฐและเอกชน เปิดสนามกีฬาทุกแห่งให้เด็ก เยาวชน และ
 ประชาชนได้เข้าไปใช้เล่นกีฬา นันทนาการ และออกกำลังกาย ซึ่งได้รับความร่วมมือจากกระทรวง
 ทบวง กรม และหน่วยต่าง ๆ เป็นอย่างดี เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2546 กระทรวงการท่องเที่ยวและ
 กีฬา โดยสำนักงานพัฒนาการกีฬาและ นันทนาการและหน่วยงานในสังกัดทั่วประเทศ จัดโครงการ
 กีฬา ทั่วไทยปลอดภัยยาเสพติด มีการวิ่ง เทิดพระเกียรติ พิธีปฏิญาณตน เพื่อเป็นพลังชาติ พลังแผ่นดิน
 ขจัดสิ้นยาเสพติด พร้อมทั้งมีการแข่งขัน กีฬาไทย กีฬาสากล มีข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน เด็ก
 และเยาวชนมาร่วมงาน พร้อมทั้งจัดวันกีฬาแห่งชาติ เพื่อเป็นการระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของ
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระองค์ทรงเป็นนักกีฬาและเป็นตัวอย่างที่ดีของประชาชนคนไทย
 ซึ่งมีข้าราชการ นักเรียน นักศึกษา ประชาชนมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก

นับเป็นความภาคภูมิใจและความสำเร็จของประชาชนคนไทยทั้งประเทศที่รัฐบาล
 ประกาศเอาจริงเอาจังในการปราบปรามยาเสพติดให้หมดไปจากประเทศไทยและ โครงการกีฬาทั่วไทย
 ปลอดภัยยาเสพติด ยังคงดำเนินการอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด เพราะกีฬานันทนาการ และการออก

กำลังกายเป็นของคนทุกเพศ ทุกวัย ที่ควรทำเป็นกิจวัตรประจำวัน เพื่อจะได้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ แข็งแรงต่อไป (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, เว็บไซต์, 2 เมษายน 2547)ในการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อต่อต้านยาเสพติดเช่นนี้ ได้รับการยอมรับ และสนับสนุนด้วยดีจากฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (นายกสมาคมนักข่าวช่างภาพกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2547, (ผู้ว่ากรกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 4 พฤษภาคม 2547 และผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2547)

5.3.2.2.2. กีฬากับการสร้างเอกภาพในสังคม

นโยบายสาธารณะด้านการกีฬา ตั้งแต่ช่วงเวลาที่มิมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเป็นต้นมา ได้มีส่วนเสริมสร้างความมั่นคงของชาติทางด้านสังคมหลายเรื่อง ซึ่งนอกจากการแก้ไขปัญหายาเสพติดแล้ว ยังมีอีกประเด็นหนึ่งที่ทางผู้วิจัยเองเห็นว่าเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงของชาติเช่นกัน คือ การใช้กิจกรรมกีฬาสร้างความเสมอภาค ความเท่าเทียมกัน ไม่มีความรู้สึกแปลกแยก ให้เกิดขึ้นกับบุคคลทุกกลุ่มทุกเพศ ทุกวัย ทุกศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลกลุ่มพิเศษ หรือผู้ด้อยโอกาส อาทิ ผู้พิการ ผู้สูงอายุ ชาวเขา กลุ่มคนยากจนในเมืองและชนบท เป็นต้น ได้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาที่เหมาะสมเป็นประจำ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2540 : 23, 2545 : 13)

ดังนั้น ทางภาครัฐจึงมีนโยบายในการจัดกิจกรรมกีฬาให้กับบุคคลกลุ่มพิเศษเหล่านี้อยู่เสมออันได้แก่ กีฬาคนพิการ ซึ่งรัฐบาลได้เริ่มสนับสนุนงบประมาณในการจัดกีฬา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 และจัดต่อเนื่องมาตลอดจนถึงปัจจุบัน การจัดกีฬาคนพิการนั้นมิวัตถุประสงค์เพื่อให้คนพิการมีการพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมที่ดีขึ้น สร้างความมั่นใจในตนเอง สามารถประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง เลี้ยงครอบครัวได้โดยไม่เป็นภาระของสังคมและประเทศชาติมากนัก และกีฬายังมีส่วนช่วยส่งเสริมให้คนพิการมีสมรรถภาพดีขึ้น เป็นการลดช่องว่างระหว่างคนพิการและคนปกติ และลดปมด้อยได้ เนื่องจากกีฬาไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ ทุกคนมีความเท่าเทียมกันหมด หากคนพิการเล่นกีฬาแล้วมีโอกาสทำชื่อเสียง หรือมีความสำเร็จก็จะมีภาคภูมิใจ มีกำลังใจ ในการที่จะฝ่าฝืนอุปสรรคต่าง ๆ ทั้งหลาย เพื่อที่จะดำรงชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุข เช่น บุคคลทั่วไปในสังคม (พรรณพิมล สุวรรณทัต, 2541 : 3) บุคคลกลุ่มพิเศษอีกกลุ่มหนึ่งที่มีคุณสมบัติของอวัยวะในร่างกายไม่เหมือนคนปกติคือ กลุ่มบุคคลผู้เปลี่ยนอวัยวะ ก็ได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาในกลุ่มผู้เปลี่ยนอวัยวะ เช่นเดียวกันทั้งระดับภายในประเทศและระดับนานาชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของผู้เปลี่ยนอวัยวะเหล่านี้ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2545 : 7)

กลุ่มผู้สูงอายุก็เป็นบุคคลกลุ่มพิเศษอีกกลุ่มที่ได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาให้ เช่น กีฬาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทย “กีฬาสูงวัยใจเกินร้อย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง และเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับผู้สูงอายุมีสุขภาพที่ดี สามารถพึ่งตนเองได้ และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และมีศักดิ์ศรี (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2547 : 2) นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการแข่งขันเดิน-วิ่งสามัคคีผู้สูงอายุและครอบครัว ในงานวันผู้สูงอายุ

แห่งชาติและครอบครัวอีกด้วย (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์, 2546 : 94)

การจัดกีฬาให้กับชาวไทยภูเขาหรือกีฬาชาวคอยก็ได้ดำเนินการมาหลายปีแล้ว มีชาวเขาที่เป็นคนไทยจาก 18 จังหวัด รวม 10 เผ่า เข้าร่วมการแข่งขันเป็นการสร้างความสามัคคีในหมู่กลุ่มชนเหล่านี้ และเป็นการลดช่องว่างทางสังคม รวมทั้งเป็นการให้ความสำคัญกับคนกลุ่มน้อยของประเทศจากภาครัฐ การแข่งขันกีฬาชาวคอย มีพัฒนาการขึ้นมาตลอดและได้รับการให้ความสำคัญจากทั้งทางชาวไทยภูเขาและประชาชนทั่วไป (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2546 : 21-26)

ทางภาครัฐได้ให้ความสำคัญในการดำเนินกิจกรรม หรือโครงการให้กับบุคคลกลุ่มพิเศษเป็นอย่างมาก เพื่อเป็นการเสริมสร้างเอกภาพ และความมั่นคงของชาติอีกทางหนึ่ง (นายกสมาคมนักข่าว ช่างภาพกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2547, ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2547 และที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2546)

จะเห็นได้ว่านโยบายสาธารณะด้านการกีฬาในประเทศไทยนั้นมีความเกี่ยวข้องและมีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติในด้านต่าง ๆ อยู่ตลอดมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งความมั่นคงทางการรักษาอธิปไตยของชาติ และความมั่นคงทางสังคม ทั้งในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา ซึ่งในช่วงเวลานี้มีการมุ่งเน้นเสริมสร้างความมั่นคงทางสังคมมากยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันการเสริมสร้างความมั่นคงทางด้านปกป้องรักษาอธิปไตยของชาติก็ยังคงมีอยู่ และนำไปใช้อย่างมากในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งมีปัญหาอยู่โดยกำหนดเป็นนโยบายที่ชัดเจน

นอกจากนี้แล้วยังมีการนำเสนอผลจากการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ที่ได้รับการแจกแบบสอบถามไปยังผู้บริหารระดับสูงของสมาคมกีฬาร่วมด้วย โดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีการทางสถิติที่ (t-test) (Mason, Lind and Marchal, 1991 : 344-348) และเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแบ่งตามสภาพการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

\bar{x} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยแบบมีชนิดเลขคณิต (mean)

S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

t แทน ผลการทดสอบความแตกต่างกันระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)

2 tailed prob. แทน พื้นที่ความน่าจะเป็นในการปฏิเสธ H_0 แบบ ไม่กำหนดทิศทาง

(2 tailed probability)

ในคำถามแต่ละคำถามให้เลือกตอบได้ 5 คำตอบ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้

<u>ระดับความคิดเห็น</u>	<u>คะแนน</u>
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

โดยรายละเอียดของข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ สามารถนำเสนอในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกีฬาที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ

คำกล่าว	ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (ก่อน พ.ศ. 2531)		ตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา)		t	2 Tailed Prob.
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
22. การกีฬาที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางด้านการรักษาดินแดนและอำนาจอธิปไตย	3.071	0.997	3.309	1.199	-2.677	0.011
23. การกีฬาที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ	3.785	0.750	4.261	0.700	-3.703	0.001
24. การกีฬาที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน	3.674	1.040	4.116	0.878	-3.022	0.004
25. การกีฬาที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างเท่าเทียมกันของประชาชน	3.209	0.965	3.790	0.860	-3.884	0.000
26. การกีฬาที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างให้ประชาชนหลีกเลี่ยงไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด	3.883	0.981	4.558	0.547	-4.814	0.000
27. การกีฬาที่มีส่วนช่วยพัฒนาสังคม	3.976	0.912	4.418	0.663	-4.353	0.000

จากตารางที่ 5 แสดงความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาในกำกับของกีฬาแห่งประเทศไทยว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เปรียบเทียบกับในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ (t-test) ซึ่งผลของการศึกษาวิเคราะห์สามารถนำเสนอเป็นลำดับข้อตามที่เรียงกันในแบบสอบถาม (ดูภาคผนวก ข. ประกอบ) โดยในส่วนนี้เป็นการนำเสนอ การวิเคราะห์แบบสอบถามข้อที่ 22 ถึงข้อที่ 27 ดังนี้

ข้อ 22 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางด้าน การรักษาดินแดนและอำนาจอธิปไตย โดยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.071, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.309, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -2.677, (2 tailed prob.) คือ 0.011 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางด้าน การรักษาดินแดนและอำนาจอธิปไตยในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเป็นต้นมา มีการเสริมสร้างมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ ทำการศึกษา จะได้ผลคือ -2.677 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 3.309 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.071 รวมทั้ง ผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางด้าน การรักษา ดินแดนและอำนาจอธิปไตย ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกัน ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.011)

ข้อ 23 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.785, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.261, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -3.703, (2 tailed prob.) คือ 0.001 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ ในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา มีการเสริมสร้างมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ ทำการศึกษา จะได้ผลคือ -3.703 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.785 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ

4.261 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.001)

ข้อ 24 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่าการกีฬามีส่วนช่วยการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.674, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.116, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -3.022, (2 tailed prob.) คือ 0.004 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในภาพรวม และในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา มีการเสริมสร้างมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษาจะ ได้ผลคือ - 3.022 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.674 น้อยกว่าในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.116 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทาง ด้านเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob. คือ 0.004)

ข้อ 25 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความเท่าเทียมกันของประชาชน โดยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.209, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.790, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) คือ -3.884, (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความเท่าเทียมกันของประชาชนในภาพรวม และในช่วงเวลาดังแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา มีการเสริมสร้างมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะ ได้ผลคือ - 3.884 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.209 น้อยกว่าในช่วงเวลาดังแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.790 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วน ช่วยเสริมสร้างความเท่าเทียมกันของประชาชน ในช่วงเวลา ก่อนมี

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 26 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างให้ประชาชนหลักเลียงไม่ยุ่งเกี่ยวกับ ยาเสพติด โดยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.883, ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.558, ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที (t) คือ -4.814 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างให้ประชาชนหลักเลียงไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ในภาพรวม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา มีการเสริมสร้างมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที (t) ของสองช่วงเวลาที่ทำการศึกษา จะได้ผลคือ - 4.814 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 3.883 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.558 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างให้ประชาชนหลักเลียงไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

ข้อ 27 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยว่า การกีฬามีส่วนช่วยพัฒนาสังคม โดยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 คือ 3.976 ,ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.418,ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที (t) คือ-4.353 , (2 tailed prob.) คือ 0.000 จากข้อมูลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่าผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยพัฒนาสังคม และในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ(พ.ศ. 2531) เป็นต้นมา มีการเสริมสร้างมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจาก ผลทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติที (t) ของสองช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา จะได้ผลคือ -4.353 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่1คือ 3.976 น้อยกว่าในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 คือ 4.418 รวมทั้งผู้บริหารสมาคมกีฬา มีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยพัฒนาสังคม ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2 tailed prob.คือ 0.000)

จากข้อมูลข้างต้นนี้อาจกล่าวได้ว่า ผู้บริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ ในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการศึกษา

แห่งชาติฉบับที่ 1 เปรียบเทียบกับในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 กล่าวคือ ผู้บริหารสมาคมกีฬามีความคิดเห็นว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ ในช่วงเวลา ก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 ว่าแตกต่างกันในช่วงเวลาตั้งแต่มีแผนพัฒนา การกีฬา แห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งได้แก่ ข้อ 23,24,25,26,27 แต่ที่ แตกต่างกันมาก 3 อันดับแรก ตามค่า t ได้แก่ ข้อ 25 (การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความเท่าเทียม กันของประชาชน) : $t = -3.884$ ข้อ 26 (การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างให้ประชาชนหลีกเลี่ยง ไม่ยุ่ง เกี่ยวกับยาเสพติด) : $t = -4.814$ ข้อ 27 (การกีฬามีส่วนช่วยพัฒนา สังคม) : $t = -4.353$ ดังนั้น จึง สามารถที่จะสรุปได้ว่าการกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ ทั้งในด้านการป้องกันรักษา อำนาจอธิปไตยและด้านสังคมทั้งในช่วงเวลาก่อนที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 และช่วงเวลา ตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา โดยในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการ กีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา มีการเสริมสร้างความมั่นคงทั้งสองด้านมากขึ้น และความมั่นคง ด้านสังคมได้รับการเสริมสร้างมากกว่าความมั่นคงในด้านการป้องกันรักษาอำนาจอธิปไตยของชาติ

ผลจากการศึกษาข้อมูลจากแบบสอบถาม สรุปได้ว่า สอดคล้องกับผลของการศึกษาจาก เอกสารและการสัมภาษณ์ การกำหนดนโยบายสาธารณะส่วนใหญ่เป็นชนชั้นนำในภาครัฐมากกว่า ภาคที่ไม่ใช่รัฐ และนโยบายสาธารณะด้านการกีฬาไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก ทั้งช่วงเวลาก่อนที่ มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 และช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา แต่ในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมานั้น บุคคลจาก ภาคที่ไม่ใช่รัฐมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้านการกีฬามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม รวมทั้ง การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างให้เกิดความมั่นคงของชาติ ในด้านป้องกันอธิปไตยของประเทศและ ความมั่นคงทางสังคมทั้งในช่วงเวลาก่อนมีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 และตั้งแต่ช่วงเวลา มีแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา แต่ในช่วงเวลาตั้งแต่ที่มีแผนพัฒนาการกีฬา แห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา การกีฬามีส่วนช่วยเสริมสร้างให้เกิดความมั่นคงของชาติด้านสังคม มากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย